

# Parabole Divine

*Scris de Anna Zubkova*

*Editat de  
Vladimir Antonov*

*Tradus din engleză în română  
Jenica Neamu*

**Aceste parabile au fost relatate pentru a oferi fiecărui cititor posibilitatea de a percepe prezența lui Dumnezeu în viața sa și de a se deschide către existența adevărată [care există numai] în El — în Fumusețea Lui, în Armonia și iubirea Lui!**

## **Tabla de materii**

|   |           |
|---|-----------|
| <b>APOSTOLUL ANDREI</b> .....   | <b>5</b>  |
| Parabolă despre Profet.....   | <b>5</b>  |
| Parabola despre Focul care nu arde.....   | <b>9</b>  |
| Parabola despre Vocea Inimii.....   | <b>12</b> |
| <b>HUANG</b> .....  | <b>18</b> |
| Parabola despre Floarea de Aur, Râul Iubirii și<br>Grădinarul Nemuritor .....   | <b>18</b> |
| <b>SULIA</b> .....  | <b>23</b> |
| Parabola despre Iubire.....   | <b>23</b> |
| Parabola despre Învățător .....   | <b>26</b> |
| <b>SIMEON NOUL TEOLOG</b> .....   | <b>34</b> |
| Parabola despre monahism și meditația tăcerii ....                              | <b>34</b> |
| <b>YAMAMUTO</b> .....   | <b>45</b> |
| Parabola despre pictor .....  | <b>45</b> |
| <b>RADEK VOLYNSKY</b> .....   | <b>49</b> |
| Parabola despre Marele Farmacist și Piatra<br>Filozofală.....                   | <b>49</b> |
| <b>EAGLE</b> .....  | <b>61</b> |
| Parabola despre Inimă Înaripată .....   | <b>61</b> |
| <b>SARKAR</b> .....   | <b>70</b> |
| Parabola despre Fakir și Focul Divin.....                                       | <b>70</b> |
| <b>APOSTOLUL MATEI</b> .....  | <b>79</b> |
| Parabola despre corabia <i>denumită</i> Mântuitorul și<br>Țara Făgăduinței..... | <b>79</b> |
| <b>EPILOG-COMENTARIU</b> .....  | <b>87</b> |
| Thoth Atlantul — esența alchimiei divine .....                                  | <b>87</b> |
| Autoreglare psihică și evoluție spirituală .....                                | <b>89</b> |

|   |            |
|---|------------|
| <i>Chakrele și autoreglarea psihică.....</i>            | <i>91</i>  |
| <i>Profil psihologic de tip anahatic.....</i>           | <i>93</i>  |
| <i>Cum să obținem acest lucru în mod practic? .....</i> | <i>97</i>  |
| <b>LITERATURĂ RECOMANDATĂ .....</b>                     | <b>100</b> |

# Apostolul Andrei

## Parabolă despre Profet

*Isus a spus: “ El a venit, dar puțini  
L-au recunoscut...  
A vorbit, dar puțini L-au auzit...  
El a propovăduit, dar puțini au împlinit  
Învățăturile Sale...”*

Din Memoriile Apostolului Andrei

Un Om a venit pe Pământ, trimis de Dumnezeu-Tatăl. Și văzu Omul că lumea era plină de păcate, că viciile se înmulțiseră în sufletele oamenilor și că bunele obiceiuri fuseseră părăsite...

Și El a mai văzut că Învățăturile Legilor Sfinte fuseseră date uitării, iar cunoașterea esenței Scripturii create Dumnezeu, fusese pierdută.

Așa cum se poate ascunde murdăria și urâciunea trupului sub haine frumoase, tot așa și oamenii pot încerca să-și ascundă viciile sufletelor lor rostind cuvinte din Scripturi care, însă, rămân doar spuse și nu *împlinite*.

Toată lumea vorbește despre Lege; toată lumea dă lecții despre Lege... Cu toate acestea ei nu fac altceva decât să rostească vorbe, fără să înfăptuiască nimic din ceea ce spun.

Oamenii nu văd Lumina și nu știu că ei trăiesc în întuneric...

**Acel Om nu avea idee cum să schimbe ceea ce vedea... Căci el știa că, de va începe să vorbească, atunci spusele Sale se vor pierde printre cuvântările false ale acelor care vorbeau despre Lege — Lege pe care nu o știau și nu o *împlineau*...**

**Apoi, Omul hotărî să-și lase de-o parte hainele sale bune și luă drumul deșertului... Și așa ajunse să trăiască în deșert... Și asculta la Dumnezeu, iar Dumnezeu Îi vorbea.**

**Vestea se răspândi despre acest Profet Care trăia în deșert și Care asculta la Dumnezeu, dar era întotdeauna tăcut.**

**Oamenii au început să vină să-L vadă și să se minuneze de El...**

**Ei începură să-l pună întrebări și așteptau să vadă cui îi va răspunde.**

**Unul veni la El și-L întrebă:**

**“Cum o să fie recolta anul ăsta?”**

**Un altul îl întreba:**

**“Când o să se însoare băiatul meu?”**

**Și, în timp, mulți alții veniră și-l puseră întrebări:**

**“Când o să nască nora mea?”**

**“Cum pot să-mi sporesc averile și să mi le păzesc?”, “Cum pot să fac o fecioară să mă iubească și să se mărite cu mine?”...**

**Dar Profetul păstra tăcerea. Vorbele pe care ar fi vrut să le spună acestor oameni Îi ardeau buzele, iar Inima Lui era plină de iubirea lui Dumnezeu. El a ținut tăcerea timp de zece ani...**

**Se dusesse zvonul despre El până departe și din ce în ce mai multă lume venea să-L vadă. Se mirau fiindcă toți profeții spusese o mulțime de lucruri, dar acesta... nu zicea nimic!**

**Profetul își continua tăcerea. Vorbele pe care El**

voia să le spună acestor oameni Îi ardeau buzele căci inima Sa era preaplină de Dragostea lui Dumnezeu. Dar El a păstrat tăcerea încă zece ani...

Iar tăcerea Lui a atras lumea mai mult decât cuvântările celorlalți...

Într-o zi, un tânăr s-a apropiat de El. Acesta nu căuta niciun câștig din răspunsul la întrebarea sa. Nu a întrebat altceva decât atât: “Ce cuvânt se ascunde în spatele tăcerii Tale?”

Atunci, Profetul a răspuns: “Pocăiți-vă!”.

Și așa oamenii au început să vină la El pentru a fi curățiți de păcate.

Cineva l-a zis: “Ieri am fost mânios! Curăță-mă [de păcatul ăsta]!”

Altul a spus: “Am înșelat în negoțul meu spunând o minciună! Spală-mă de păcat!”

Iar altul: “Am fost mândru și m-am lăsat [con]dus de vanitate! Izbăvește-mă de păcat!”

Profetul tăcu. *Aceiași oameni* veneau iar și iar, se pocăiau de *aceleași* păcate și apoi plecau acasă pentru a păcătui mai departe...

Profetul păstra tăcerea...

“De ce nu vrei să ne mântuiești?” întrebau oamenii.

Profetul răspunse: “Mântuirea nu poate avea loc până când pocăința nu va curăța viciul sufletului, astfel încât un păcat asemănător să nu mai poată fi făcut din acel moment!”

Și Profetul se cufundă din nou în tăcere...

Exista numai Fluviul de Lumină Vie. Toate gândurile și faptele erau vizibile în Apele Sale. Profetul stătea în Fluviul de Lumină Vie și îi aștepta pe aceia care vor veni pentru a fi mântuiți... Fluviul își purta apele, iar timpul trecea...

**Și oamenii ascultau liniștea Lui, liniștea Sufletului. Și erau aceia care Îl înțelegeau. Și aceia veneau pentru a fi mântuiți.**

**Focul rușinii pentru păcatele lor îi ardea. Nu aveau curajul să-și ridice ochii și nu îndrăzneau să vorbească. Focul rușinii îi ardea — și acest foc ardea și viciile sufletelor lor curățite prin pocăință.**

**Profetul spăla cu apă curată pe aceia care veneau să se mântuiască. Și nu exista nicio undă de condamnare în privirile Sale.**

**Fluviul Luminii Sfinte curgea, iar oamenii intrau în Apele Sale și erau curățiți de vicii, astfel încât să nu mai păcătuiască din nou!**

**Și Profetul a spus: “Este imposibil să vă eliberez dintr-o dată de toate viciile. Stați și învățați cum să vă purificați voi înșivă! Tot ceea ce este negativ în suflet trebuie îndepărtat și înlocuit cu dragoste — acea dragoste care oferă!”**

**Și Profetul mai spuse: “Vă botez cu Apă Vie astfel încât să puteți primi Botezul Focului de la Tatăl! Acela, Care va veni după Mine, va aduce Focul Dragostei Divine pe Pământ! Și numai acela care și-a purificat sufletul înainte de venirea Lui, va putea cunoaște Focul Divin!”**

**Așa propovăduia Profetul numit de oameni, Ioan.**

# Parabola despre Focul care nu arde

*Isus a spus: "Există Focul care nu arde!  
Acesta este Puterea Tatălui Meu!"*

Fragment din memoriile Apostolului Andrei

A fost odată un om, care era bun și a cărui dorință era de a ajuta oamenii care trăiau copleșiți de greutate și necazuri, de sărăcie și boală... El căuta mijloace prin care să-i ajute să-și schimbe viețile lor dure și triste, dar nu reușea să le găsească...

Acel om bun a descoperit existența Focului care nu arde. Flacăra Lui este asemănătoare cu flacăra unui foc și totuși este diferită, pentru că în Ea este cuprinsă Marea Putere. Această Flăcără este mai strălucitoare decât lumina soarelui și totuși nu arde pe nimeni. Și orice îți dorești se îndeplinește datorită acestei Puteri Mărețe...

... Odată, omul cel bun a auzit că un Mare Învățător venise pe Pământ trimis de Dumnezeu-Tatăl și că în acest Învățător era Flacăra Divină care nu te arde.

Și tot ceea ce spunea acest Învățător se împlinea. El atingea orbul și spunea: "Vezi!", iar orbul începea să vadă... El atingea șchiopul și spunea: "Ridică-te și umblă!", iar șchiopul se ridica și pleca... El era înzestrat cu Marea Putere de a învia morții și de a vindeca bolnavii. Acest Învățător cunoștea secretele vieții și ale morții. El a predicat Cunoștințele de la Dumnezeu-Tatăl despre cum ar trebui să trăiască oamenii pe Pământ.

**Omul cel bun a hotărât să găsească acest Învățător pentru a învăța cum să dobândească puterea Focului care nu arde. El voia să ajute oamenii care trăiau în suferință și mizerie.**

**Conducându-se de Hotărârea sa, omul a călătorit multă vreme și, în cele din urmă, L-a găsit pe Învățător.**

**El a observat că, atunci când Maestrul mergea, Focul care nu arde strălucea în El! Omul cel bun privi mai îndeaproape, clipind din ochi, dar nu era niciun Foc... Se uită din nou, și din nou văzu Focul Luminos în Învățător.**

**Învățătorul purta haine simple și vorbea cuvinte simple ca și când nu ar fi fost Mărețul Mesia! Însă din ochii Lui se revărsa Lumina Iubirii. Vorbea încet, dar fiecare cuvânt atingea inima și rămânea pentru totdeauna în suflet.**

**Omul cel bun a mers împreună cu mulțimea care-L urma pe Învățător și a ascultat predicile Sale. A văzut cum vindeca și cum zicea celui vindecat: “Du-te și nu mai păcătuie!”**

**Odată, omul cel bun se hotărâ să ceară Învățătorului să-i dea Focul care nu arde, ca să poată și el să vindece șchiopii, să facă orbii să vadă, să învie pe cei morți și, astfel, să aline durerile oamenilor!...**

**Și Învățătorul i-a răspuns: “Iată Focul! Ia-L!” Însă omul cel bun nu a putut să-L ia, pentru că nu știa cum. Apoi a hotărât, împreună cu alți ucenici, să rămână cu Învățătorul și să-L urmeze. Și, așa, a rămas să învețe de la El timp de mulți ani...**

**Vremea trecea... Și omul cel bun a început să vadă întreaga Mare a Focului Strălucitor. Dar tot nu putea să-L ia...**

**Învățătorul i-a spus: “Numai acela care devine[el**

**însuși] acest Foc, Îl poate purta! Doar în inima omului poate exista Marea Focului Care nu arde! Doar Acel Om care s-a transformat poate deveni sursa Focului Divin pe Pământ!**

**“Dar acest Foc nu există pentru a vindeca trupurile și pentru a întoarce sufletele, din nou, în corp. Aceste vindecări miraculoase nu sunt altceva decât Semne ale Puterii Tatălui Ceresc, Semne pe care El le transmite oamenilor pentru ca aceștia să știe de la Cine vine Focul și a Cui este Voința care crează!**

**“Corpurile nu sunt veșnice! Ele sunt ca hainele pe care sufletul le îmbracă atunci când vine pe Pământ. Apoi, sufletul le scoate atunci când se întoarce la viața fără trup pentru ca, din nou, să primească haine noi de câte ori revine pe Pământ... Acest lucru continuă până când sufletul, după ce a scos hainele, devine atât de pur și de frumos încât merită să intre în Împărăția Tatălui Ceresc, ceea ce înseamnă că acesta a devenit Lumina Iubirii, asemănătoare Luminii Tatălui!**

**“Focul Care nu arde strălucește pe Pământ, astfel încât oamenii să poată vedea Lumina și să-și dorească să se transforme! Focul care nu arde strălucește pentru ca ei să știe cum are loc această transformare: dragostea inimii devine acea Lumină care este Calea către Tatăl!”**

**Și așa, omul cel bun a înțeles că nu trupul trebuie vindecat, ci sufletul! Atunci când sufletul este vindecat, aceia, care nu puteau vedea Lumina Tatălui, ajung s-O vadă și aceia, care erau împiedicați de vicii și de slăbiciuni, ajung să se ridice și să intre pe Calea care transformă sufletele și care duce la Dumnezeu-Tatăl!**

Multă vreme omul cel bun a dezvoltat iubirea, Înțelepciunea și Puterea, astfel încât inima lui spirituală să poată purta Focul care nu arde!...

... Și iată că, într-o zi, inima lui s-a umplut de Focul Divin care nu arde! Căci singurul vas de pe Pământ unde poate exista Flacăra Divină este inima transformată de iubire!

... Acum Omul cel bun cutreiera pământul, iar Focul care nu arde strălucea în El. Și El era în căutarea inimilor pregătite să primească Flacăra...

Și se răspândea zvonul că există un Învățător trimis de Dumnezeu-Tatăl pe Pământ. Acest Învățător cunoștea tainele vieții și secretele morții și propovăduia Cunoștințele de la Dumnezeu-Tatăl despre cum ar trebui să trăiască oamenii pe Pământ...

## Parabola despre Vocea Inimii

*Isus a spus: “ Nu privi cu dispreț  
la acest om,  
căci e mare lucru ca în tine însuși  
să începi să transformi răul în bine!”*

Fragment din memoriile Apostolului Andrei

Era odată un om care nu era nici bogat, dar nici sărac. Nu se deosebea prea mult de ceilalți oameni care trăiau în jurul lui. Nu era nici tânăr și nici bătrân...

Dar acest om nu avea o voință puternică și deși existau în el semințe de bunătate, ele nu încolțiseră...

El trăia ca toți cei din jurul lui... era condus de capricii și vicii... și era încătușat de temeri și de

slăbiciuni... și nu se simțea bine. Viața lui continua zi cu zi, plictisitoare, fără bucurii sau realizări...

În fiecare seară acest om gândea: “Ei bine, mâine mă voi purta mai bine; nu voi mai ceda slăbiciunilor și viciilor mele!”

Dar, “mâine” venea și din nou era stăpânit de capricii și de vicii, cuprins de frică și de slăbiciuni...

... Într-o zi, omul și-a pus întrebarea: “Oare de ce nu pot să trăiesc cum vreau? De ce nu fac eu ceea ce știu că ar trebui să fac? De ce viciile mele mă stăpânesc și frica mă înlănțuie?”

El a început să se gândească la acest lucru și nu a putut găsească vreun motiv care să nu-i permită să facă ceea ce el considera că este corect.

Și atunci începu să-L întrebe pe Dumnezeu: “Tatăl și Creatorul meu! De ce nu pot trăi așa cum vreau eu? De ce nu pot să mă port așa cum cred eu că este corect? De ce am devenit sclav al viciilor și capriciilor, al fricii și slăbiciunilor mele? Care este motivul?”

Dumnezeu i-a răspuns: “Nu există niciun motiv pentru toate astea! Ești liber să faci cum crezi tu!”

Atunci omul îi zise: “Te rog, sfătuiește-mă ce ar trebui să fac pentru a-mi stăvili viciile și slăbiciunile care îmi stăpânesc viața.”

Iar Dumnezeu i-a răspuns: “De fiecare dată, înainte de a face sau spune ceva, ascultă vocea inimii tale spirituale și fă așa cum îți spune ea! Apoi vei fi în stare să-ți controlezi slăbiciunile și temerile și să scapi de defectele și capriciile tale!”

Și așa a hotărât omul să urmeze sfatul lui Dumnezeu.

A doua zi, s-a trezit hotărât să ceară sfatul inimii sale spirituale înainte de a face sau a spune ceva...

În fiecare zi, bătrânul său tată rostea cuvinte grele, bodogănea și înjura. Tatăl său obișnuia să spună că fiul său era un om inutil și că toată generația lui trăia așa cum nu trebuia. Îi înșira toate abaterile și supărările lui și își acuza fiul de tot ceea ce era și nu era vinovat...

Ca de obicei, și în dimineața asta, tatăl începu să-și înjure fiul, spunând cuvinte urâte.

Mânia creștea în acest om din cauza cuvintelor amare și pline de reproșuri... Și, ca de obicei, era gata să răspundă tatălui său cu vorbe pline de venin, dar își aminti de sfatul dat de Dumnezeu.

Iar inima lui a avut timp să-i șoptească: “Nu-i vorbi urât, căci tatăl tău te iubește: el este mâhnit din cauza încurcăturilor tale! Și tu îl iubești! Stăvilește-ți cuvintele pline de mânie și cere-i iertare!...”

Atunci, ca răspuns la înjurăturile tatălui său, omul s-a înclinat și a spus: “Iartă-mă, tată!” Iar mânia s-a risipit. Apoi și-a îmbrățișat tatăl și a plecat la lucru.

Tatăl rămase foarte surprins și de atunci nu a mai înjurat.

În acea seară, omul se întorcea acasă, după o zi în care muncise din greu. Cumpăraseră multe de mâncare și de abia aștepta să guste din acele bunătăți... Era înclinat spre lăcomie...

În drumul său, a ajuns la casa unei tinere văduve care avea copii mici. Această femeie avea o datorie la el de mult timp, dar nu putuse să adune destui bani...

El voia de mult să-i spună că o iartă de datorie. Și în acea zi, a hotărât, în sfârșit, s-o facă. Așa că s-a dus la acea văduvă săracă și i-a spus că nu-i mai cere datoria. Văduva s-a înclinat și i-a mulțumit.

**Tocmai voia să plece, când inima lui i-a șoptit încet: “Dă copiilor mâncarea pe care ai cumpărat-o pentru tine! O să îi bucure!”**

**Era greu pentru el să îndeplinească acest sfat al inimii. Dar când a oferit bunătățile copiilor și ei au început să sară de bucurie, mare bucurie a crescut și în sufletul lui! Mergea în drum spre casă cu ușurință, plin de fericire! Iar inima lui cânta de plăcere!**

**Acel om nu putea să audă în fiecare zi vocea inimii sale și nu putea de fiecare dată să împlinească ceea ce inima lui îi șoptea. Dar cu fiecare zi care trecea, capriciile și viciile lui îl dominau din ce în ce mai puțin, teama și defectele lui slăbeau din ce în ce mai mult, iar semințele iubirii din inimă încolțeau în suflet!**

**... Odată, în timp ce mergea pe stradă, a văzut un grup de oameni puternici și răi care băteau un tânăr. Toți aceia care treceau pe lângă ei își grăbeau pasul, își acopereau fețele și se fereau pentru a nu fi și ei loviți.**

**Omul nostru nu era prea curajos și a vrut, de asemenea, să meargă mai departe ca și cum nu ar fi fost treaba lui... Dar, de data aceasta, inima lui nu i-a șoptit, ci i-a strigat: “Dacă nu-l ajuți, ei îl vor omorî pe acest om bun! Dar tu îl poți salva!”**

**Cu toate acestea, lui i-a fost frică și nu a putut să-și depășească teama... Nu putea nici să plece, dar nici să ajute...**

**Însă inima lui continua să strige: “Salvează-l repede!”**

**Omul a început să-L cheme pe Dumnezeu pentru că nu-și putea depăși frica. El nu-L chema în șoaptă sau în sufletul lui pe Dumnezeu, ci striga cu voce tare: “Doamne, vino, te rog, aici! Doamne, vino**

aici!”

Trecătorii s-au oprit surprinși. Până și cei ce erau departe s-au apropiat de ei, astfel încât lumea alerga spre acel loc din toate părțile — oamenii se opreau și priveau încercând să înțeleagă ce se întâmplase și ce are Dumnezeu în comun cu asta. Și astfel, se adunase o mulțime atât de numeroasă încât agresorii s-au speriat, au lăsat tânăru și au dispărut cu repeziciune.

Tânăru s-a ridicat și i-a mulțumit omului nostru: “Ești atât de curajos! Mi-ai salvat viața!”

Omul mergea spre casă, iar inima lui strălucea ca un soare în pieptul său, spunând: “Dragostea este mai puternică decât toate temerile!”

... Timpul trecea, iar viața acestui om devenea mai veselă și mai ușoară.

Odată, într-o duminică, omul s-a dus să se plimbe. În timp ce mergea a întâlnit-o pe văduva căreia îi iertase datoria... Ea s-a înclinat și i-a zâmbit gingaș.

Iar el a fost cucerit de frumusețea ei... Era adeseori atras de femeii, deși considera pofta sa trupească drept un păcat.

El a început să-și ferească privirile pentru a nu se uita la ea, dar și-a amintit de inimă și i-a cerut sfatul.

Inima i-a răspuns: “Uită-te din nou și hotărăște cu sinceritate dacă îți place această femeie sau nu.”

Omul s-a uitat la ea și totul în el strălucea de iubire.

El răspunse inimii: “Pentru mine nu există nimeni mai bun ca ea! Ei i-aș da totul!...”

“Atunci, de ce suferi? Dacă dorința ta este de a da cuiva, mai degrabă decât de a obține ceva pentru

tine, nu este poftă trupească! Este dragostea trezită în tine! Du-te și spune-i acestei femei că o iubești!”, ceea ce el a și făcut. S-a dus la ea și i-a spus: “Te iubesc! Fii soția mea!”

Toți prietenii și vecinii din jurul lui au început să spună: “Cât de necugetat este acest om! Putea găsi o mireasă bogată căci negoțul lui tocmai a început să înflorească! Dar el a luat o văduvă cu copii mici... Oricum această văduvă nu l-ar fi refuzat, chiar și fără căsătorie...”

Dar omul asculta cântecul inimii sale: “Fericire dai, fericire ai! Nu poți cumpăra fericirea cu bani!”

Inima lui strălucea mai luminoasă și mai puternică cu dragoste! Și iubirea aceasta i-a transformat cuvintele și faptele sale!

În curând, bărbatul se căsătorii cu acea femeie. Dragostea lor reciprocă izvorâtă din inimă a început să le lumineze întreaga viață și să le încălzească locul unde trăiau! Au început să-și crească copiii împreună și să-și respecte părinții.

Omul mulțumi lui Dumnezeu: “Tatăl și Creatorul meu! Sfatul Tău mi-a transformat toată viața, mi-a adus fericirea! Acum mi-am învins viciile și capriciile, și mi-am depășit slăbiciunile și temerile!”

Iar Dumnezeu i-a răspuns: “Acela care a învățat să audă glasul inimii spirituale va putea să facă și mai mult decât atât! Căci vocea inimii este vocea iubirii! Și tot ceea ce este creat și făcut cu dragoste vine de la Mine! Căci eu sunt IUBIRE!”

# Huang

## Parabola despre Floarea de Aur, Râul Iubirii și Grădinarul Nemuritor

Multe legende au fost scrise despre misterul Florii Inimii. Unele dintre ele o numesc Floarea Vieții; altele vorbesc despre ea ca fiind Floarea de Aur, iar altele spun că este Floarea Nemuririi. Toate aceste nume nu sunt întâmplătoare: ele reflectă parfumul binecuvântat al acestei Flori și ridică puțin vălul misterului care o înconjoară...

... A fost odată un om, care trăia într-o mică vale, ascunsă în munți. El ducea o viață liniștită și ușoară. Mulți l-au numit sfânt, alții călugăr, iar alții l-au numit Iluminat.

Cu toate acestea, el nu vorbea și nici nu se gândea la el însuși în felul acesta.

Uneori, el își spunea grădinar, deși nu avea nicio grădină. El nu cultiva decât o singură floare: Floarea de Aur a Inimii Spirituale, Floarea care aduce Nemurirea.

Acest om ducea o viață simplă. Trăia și se bucura de tot ce era jurul său! Era prietenul munților unde locuia, al vânturilor care băteau peste micuța sa vale, era prietenul ierbii și al florilor care înfloreau acolo primăvara și îi înfrumusețeau lăcașul său în

timpul verii. Era prieten cu stelele care îi zâmbeau noaptea și cu soarele care strălucea ziua. Era prieten chiar și cu norii și cu zăpada care îi acopereau locuința toamna târziu și în timpul iernilor reci.

Uneori veneau la el păsări sau animale — aceștia erau prietenii săi. Alteori, îl vizitau oameni care aveau nevoie de ajutor și să fie vindecați. Îi ajuta pe toți — nu refuza ajutorul nimănui.

El a trăit foarte multă vreme. Dar, într-o bună zi, Floarea sa a crescut și, astfel, venise timpul ca el să plece. S-a dus la alți Nemuritori și a devenit Grădinarul Care plantează semințe și cultivă muguri care dau noi Flori de Aur.

El a lăsat oamenilor amintirea Florii de Aur care aduce Nemurirea precum și aceea a Sursei Râului lubirii care curge și hrănește Florile care cresc.

... Misterul Florii de Aur a atras lumea. Oamenii urcau munții pentru a afla Floarea Nemuririi. Au găsit multe flori acolo, le-au rupt fără milă și le-au transformat în prafuri, tincturi, decocturi și alifii... Dar acele poțiuni nu i-a putut face nemuritori... Alții au crezut că puterea magică se ascundea în rădăcini. Și atunci ei le smulgeau din pământ cu totul omorând degeaba aceste creaturi gingașe.

Nimeni nu a reușit să găsească Floarea de Aur. Iar misterul ei a rămas nerezolvat...

... Într-o zi, un tânăr a ajuns în acel loc. Iubita lui era grav bolnavă, și i se spusese că era pe moarte. Cu toate acestea, un vindecător l-a asigurat că ea se va face bine dacă el îi va da Floarea Vieții.

Tânărul s-a dus la munte și a găsit acolo o floare frumoasă. Corola ei era atât de gingașă încât tânărul a crezut că era Floarea Vieții! A îngenuncheat în fața florii, dar nu a avut sufletul s-o rupă. Compasiunea

pentru viață nu i-a permis să distrugă atâta frumusețe!... Tânărul își lăsă mâinile în jos și șopti: “Iartă-mă!”. Nu era limpede dacă rostise aceasta pentru iubita sa sau florii...

În acel moment s-a auzit o Voce: “Acela care respectă viața merită să fie ajutat!”

Această Voce era Vocea Grădinarului Sfânt Care, ca orice Nemuritor, putea să apară oricând și oriunde.

El Însuși era în întregime din Lumină și Pace. Din fiecare mișcare și vorbă a Sa emana o fericire divină.

El spuse: “Mă bucur că ți-a fost milă de această floare!”

“Dar fata pe care o iubesc e pe moarte...” — șopti tânărul.

“Ți s-a spus să-i dai Floarea Vieții. Dar este imposibil s-o rupi și s-o iei în altă parte! Se poate doar să o crești din dragostea inimii tale, hrănită de Râul Iubirii!”

“Dar iubita mea este pe moarte chiar acum... Și nu am destul timp pentru a o ajuta...” — răspunse tânărul.

“Nu te mâhni, te voi ajuta. Există Sursa Râului Iubirii, dar există și un fir de râu micuț și limpede care curge acolo. Umple-ți mâinile cu apă din el și spune-i acestei ape, din toată inima ta spirituală: ‘Te iubesc!’ Apoi toarnă apa peste floare și spune-i aceleași cuvinte: ‘Te iubesc!’. După un timp, vor apare stropi de rouă pe petale. Adună stropii de rouă de pe floare și acest lucru va fi de ajuns pentru a-ți vindeca iubita! Iar în timp ce aștepți ca roua să apară, intră în Râul Iubirii și încearcă să înțelegi Legile dragostei potrivit cărora cineva poate trăi fericit pe

**Pământ!”**

**Grădinarul a explicat tânărului cum să se cufunde în Curentul de Lumină Vie a Râului Iubirii și, apoi, a dispărut.**

**Tânărul a rămas pentru multă vreme în acel Curent ascultând la Râul Vieții, la cântecul apelor sale care îi povesteau despre misterele vieții și despre legile lui Tao.**

**Și așa a înțeles cum dragostea transformă viața omenească; a înțeles că atunci când cineva nu are dragoste în inima sa nu poate intra în Râul Iubirii! Sufletele în care lumina dragostei nu strălucește nu sunt capabile să atingă Curentul Iubirii Vie; de aceea sunt lipsiți de fericire.**

**Pe de altă parte, aceia care își duc viața dăruind dragostea lor, trăiesc și se dezvoltă în Curentul Râului Iubirii unde există Lumina, Bucuria și Fericirea deplină! Numai acești oameni pot fi fericiți!**

**Când tânărul, plin de fericire, a înțeles toate acestea și s-a transformat, a putut vedea picăturile transparente apărute pe petalele florii. El le-a adunat cu grijă și le-a dus iubitei sale. Ea a luat medicamentul Grădinarului și s-a vindecat.**

**... Ei au trăit în pace și fericire, căci viața lor trecea în Râul Dragostei!**

**Când fiul lor a crescut mare, ajungând un tânăr bărbat, acesta a hotărât să mulțumească Grădinarului Nemuritor pentru vindecarea minunată a mamei sale, pentru viața pe care i-a dăruit-o ei și, în felul acesta și lui.**

**Așa a plecat el, pentru a afla acea vale din munți...**

**S-a urcat din ce în ce mai sus admirând frumusețea care se deschidea în fața lui. Munții**

maiestoși îl salutau cu vârfurile lor luminate de soare. Vântul blând, care zburda peste întinderile vaste, îl îmbrățișa. Florile, care împodobeau valea, îi ofereau parfumul lor. Se plimba și stelele îi zâmbeau în timpul nopții, iar soarele îi lumina fiecare zi.

El găsi mica vale în munți, unde trăise odinioară Grădinarul Nemuritor și unde se afla și Sursa izvorului Râului Iubirii.

Apoi, se gândi: “Mi-ar place să cultiv Floarea Vieții și apoi să spun oamenilor despre Drumul spre fericirea adevărată!”.

Și, deodată, L-a văzut pe Grădinarul Nemuritor care i-a spus: “Să fie așa cum vrei tu, pentru că tu nu te gândești numai la binele tău personal, dar și la acela al altora! Am să-ți arăt cum: din Liniștea lui Tao, Floarea Vieții se deschide în inima spirituală a omului. Am să-ți arăt Adâncurile din care vine ea! Și apoi poți să-ți crești propria ta Floare și să vorbești oamenilor despre misterul Florii Vieții — Floarea Inimii, care crește din Infinitul Tao și se deschide în sufletul omenesc! Poți și tu să devii Grădinar!”

# Sulia

## Parabola despre iubire

Într-o zi, un om a auzit următoarele cuvinte: “Dumnezeu este iubire!”. În acel moment, el s-a hotărât să plece în căutarea dragostei. Așa a început el să asculte la ceea ce spuneau alții despre iubire.

\* \* \*

A auzit tot felul de lucruri:

... “Îmi place carnea!” — spunea unul. Și apoi a omorât un miel, l-a fript și a început să-l mănânce...

... “Iubesc vânătoarea!” — spunea altul. “Pot lovi orice pasăre în aripă... și pot găsi orice animal prin hățișuri pentru a-l ucide să-i iau blana.”

... “Îmi place să port blănuri!” — spuse o fată frumoasă.

... “Și iubesc florile!” — adăuga alta... Ea pune buchete de flori în vase și se uita la ele cu plăcere cum se ofileau și mureau fără ca ele să aibă vreo idee despre “dragostea” ei pentru ele. Și ce păcat că tocmai aceste flori destinate să moară au devenit un simbol al dragostei și al frumuseții!...

... Un alt bărbat a spus:

“Îmi iubesc soția atât de mult și dragostea mea pentru ea este atât de puternică încât dacă ea m-ar înșela cu altul, aș omorî-o!”

... “Iubesc gloria mai mult decât femeile!” — spuse un căpitan. “Pentru un moment de glorie, dau totul!” Și, astfel, își alegea dușmanii singur pentru ca apoi să-și trimită armata să moară. El lua viața altora de dragul unui moment de glorie...

... “Iubesc puterea!” — a spus împăratul. “Eu însumi fac legi pentru această țară!”. Toată lumea trebuie să asculte la toate cerințele mele! Totul se face la porunca mea — voi ierta sau voi executa, voi face pace sau război!”

... Omul nostru a mai auzit și aceasta:

“Îl iubim pe Dumnezeu! Suntem gata să murim pentru credința noastră! Suntem gata să ucidem pentru credința noastră!”

\* \* \*

Omul era îngrozit de ceea ce auzise... și a strigat: “Asta nu poate fi iubire!”

Și munții au repetat: “Asta nu e iubire!”...

Și frunzele au fremătat: “Asta nu este iubire!”...

Și păsările cerului au strigat: “Asta nu este iubire!”...

Și râurile au murmurat: “Asta nu este iubire!”...

Iar valurile oceanului au vuit: “Asta nu e iubire atunci când cineva vrea ceva pentru *sine însuși* și varsă sânge!”...

Și așa, omul nostru a plecat mai departe...

\* \* \*

... Odată, într-o altă țară, el a văzut un copil bun pe care l-a întrebat:

“Tu ce iubești?”

**“Îi iubesc pe mama și pe tata, iubesc poiana asta plină de flori! Iubesc pădurea și râul ăsta micuț! Îmi place să cânt și să dansez, îmi place să muncesc și să mă joc! Toată lumea se bucură de iubirea mea! Și ei, cu toții, mă iubesc!”**

**... [Mergând mai departe] omul a văzut un bărbat îndrăgostit și l-a întrebat și pe el... Acesta i-a răspuns cu aceleași cuvinte de dragoste pe care le rostise iubitei sale: “Vreau ca tu să fii fericită, iubita mea, chiar dacă ești cu altcineva acum... Și îți repet: Fii fericită, iubita mea! Fii fericită! Să știi că mă bucur pentru tine!”**

**... Omul văzu un lan de grâu și o grădină frumoasă ca și cum însuși Pământul înflorise. Când îl văzu pe cel care cultivase acestea, omul nostru îl întreabă: “Ce iubești?”**

**Iar răspunsul a fost: “Iubesc pământul! Plantez grădini, cultiv lanuri și sădesc flori în el, iar acestea îmi dau roadele, frumusețea și parfumul lor. Cel care lucrează o grădină și își oferă dragostea, este răsplătit cu fructe bune!”**

**... Omul mergea prin țara unde ordinea și liniștea domneau și văzu bunăstarea în viețile oamenilor.**

**El îl întreabă pe conducătorul acestei țări:**

**“Ce iubești?”**

**“Iubesc țara asta și pe toți oamenii de aici!” — răspunse înțeleptul conducător. “Și sunt gata să sufăr orice umilire pentru a evita un război și pentru a întări pacea în țara mea!”**

**... Și așa, omul continuă să meargă ascultând și observând...**

**Apoi întâlnește un Maestru al Sufletului care Îl iubea pe Dumnezeu din toată inima Sa. Omul Îl întreabă:**

**“Te rog, spune-mi, ce este iubirea de care vorbește Dumnezeu, cum s-o cunosc și cum să fac diferența între ceea ce este dragoste adevărată și ceea ce nu este?”**

**Maestrul a răspuns: “Când vrei ceva doar pentru tine — aceea nu e iubire! Pot fi pasiuni, capricii și poftes vicioase... Dragostea este baza universului! De asemenea, dragostea este lumina sufletului!”**

**Apoi Maestrul l-a învățat:**

**“Curentul transparent de apă curge și hrănește pe fiecare; astfel iubește Dumnezeu!**

**“Pământul hrănește și ține toate viețuitoarele; așa iubește Dumnezeu!**

**“Soarele strălucește și își oferă lumina peste tot și pentru toți; așa iubește Dumnezeu!**

**“Și tu ar trebui să iubești, oferindu-ți întotdeauna grija și tandrețea tuturor!**

**“Iubirea care se oferă pe sine — aceasta este lumina sufletului!**

**“Cultivă iubirea în tine însuși și așa vei fi în stare să-L vezi și să-L simți pe Dumnezeu!”**

## **Parabola despre Învățător**

**Odată, trăia pe Pământ un Învățător. El trăia în Unitate cu Dumnezeu și oamenii se adunau în jurul Lui!**

**El îi învăța numai pe aceia care doreau sincer să cunoască Adevărul.**

**Alții, însă, îi puneau întrebări fără noimă, fără vreun câștig pentru sufletul lor...**

**Erau mulți strânși în jurul Lui și îi puneau întrebări:**

**“Cum putem fi siguri că Tu ești un Adevărat**

**Învățător, că Învățătura Ta este cea adevărată și că Tu ești mai bun decât alții care predică și vorbesc diferit?**

**“Unii dintre ei ne învață că trebuie să ne scoatem căciula înainte de a intra în biserică, alții spun că trebuie s-o ținem pe cap...”**

**“Și sunt atât de mulți dumnezei și atât de multe credințe! Fiecare discipol pretinde că numai credința sa este adevărată și că cei care se închină altui Dumnezeu și au un alt fel de a-L venera sunt păcătoși!**

**“Cum putem să știm adevărul? Și în ce ar trebui să credem?”**

**“Ce folos vom avea dacă ne închinăm la Dumnezeul Tău?”**

**Învățătorul răspunde:**

**“Dumnezeu există! Și El este Unul singur pentru toți! Numele pe care le poartă sunt iubire, Viață și Existență! El este Cel ce a creat totul! El dă naștere la toată existența, manifestând-o cu Puterea Sa!**

**“Uneori, numele Lui sunt diferite pentru că oamenii Îl proslăvesc în diferite limbi.**

**“Cunoștințele pe care oamenii le au despre Dumnezeu sunt destul de incomplete. Multe ‘învățături’ sau mulți ‘învățători’, luând puțin din Întreg, încearcă să vorbească despre Dumnezeu, bazându-se numai pe ceea ce ei înșiși știu, tratând ca inexistent ceea ce nu știu.**

**“Să legăm la ochi trei oameni care nu au văzut niciodată un elefant și să-i lăsăm să-l atingă.”**

**Și Învățătorul a legat la ochi trei oameni. Unul a atins coada elefantului, altul a atins piciorul, iar al treilea trompa. Fiecare dintre ei a descris felul în care a simțit elefantul. Însă descrierile lor erau**

complet diferite, deși elefantul era unul și același!

Cu toate acestea, oamenii continuau să pună întrebări:

“Ce este Dumnezeu? Unde este? În care templu ar trebui să ne uităm după El? În ce ar trebui să credem, cum ar trebui să ne rugăm și ce sacrificii ar trebui să-l oferim lui Dumnezeu?”

Ca răspuns, Învățătorul repeta cuvinte simple care au fost transmise din secol în secol de alți Învățători. Le repeta pentru ca lumea să le poată auzi și înțelege:

“Dumnezeu este iubire! El ne învață cum să iubim și nu cum să cerșim sau să ne milogim!”

“El nu cere pentru Sine nici închinăciuni, nici rugăciuni și nici jertfe!”

“El doar oferă. El oferă viață și dragoste! Și toată existența este controlată de El!”

“De acum înainte, fiecare inimă spirituală să devină un templu pentru cunoașterea Lui! Fiecare își poate transforma inima într-un templu frumos, plin de dragoste și recunoștință! Acest templu se va mări an de an și va deveni nemărginit cu timpul, deoarece dragostea nu are limite! Iubirea crește și se mărește fiind din ce în ce mai conștientă de prezența sa în tot ceea ce iubește!”

Iar dacă simți nevoia să rostești cuvinte, spune numai atât: “Te iubesc, Doamne!” sau “Mulțumesc!”

\* \* \*

Apoi discipolii L-au întrebat pe Învățător despre recunoștința față de Dumnezeu.

Învățătorul le-a răspuns:

“Cea mai ușoară poruncă, pe care oricine o

poate respecta, este aceea de a avea recunoștință. Arată-ți mulțumirea pentru tot ce primești și, ca răspuns, fă bine! Apoi, viețile, sufletele și destinele voastre se vor schimba cu timpul!

“Cine este în stare să fie recunoscător pentru tot ceea ce Dumnezeu îi trimite, va căpăta, de îndată, trei virtuți: iubire, umilință și răbdare. Iar cel ce năzuiește întotdeauna să împlinească aceasta, trăiește și crește în Dragostea lui Dumnezeu!

“Căci nu există niciun motiv de mâhnire din moment ce tot ceea ce e creat de Tatăl este frumos!

“Întotdeauna mulțumește lui Dumnezeu pentru tot!”

Un discipol întrebă: “Dar atunci ce ar trebui să facă aceia a căror viață este plină de suferință? Chiar vrei să spui că ar trebui să mulțumească Tatălui pentru că au fost pedepsiți?”.

Învățătorul răspunde:

“Suferința poate purifica sufletul și poate înlătura greutatea păcatelor trecute dacă cineva se pocăiește sincer! Așa că ar trebui să mulțumim Creatorului și pentru suferință!

“Este necesar să ne amintim asta, în special când timpuri grele și neazuri se abat în viața noastră!”

“Noi înșine creăm aceste neazuri! Nu Dumnezeu ne pedepsește, ci faptele noastre rele din trecut dau naștere problemelor noastre! Dimpotrivă, Dumnezeu ne ajută să ne purificăm destinele când răul pe care-L cauzăm altora se întoarce asupra noastră.

“Ieri ți-am curățat un abces. Durerea pe care ți-am cauzat-o a fost pentru binele tău. Am făcut asta pentru a-ți vindeca trupul. Iar tu Mi-ai mulțumit! Nu te

surprinde că Mi-ai mulțumit pentru acea durere? Știi că este spre binele tău, pentru a te face bine, de aceea Mi-ai mulțumit.

“Să încercăm să căpătăm puterea de a accepta durerea de la Vindecătorul Principal al tuturor sufletelor, cu recunoștință!

“Odată ajunși pe Pământ, trebuie să plătim datoria trecutului nostru vicios. Numai dacă nu avem datorii față de nimeni vom trăi bine.

“Dar cu ce putem noi să plătim datoriile sufletului?” — a întrebat acel discipol.

“Cu iubire!

“Există trei porunci simple: Iubește! Mulțumește! Fă bine! Acela care întotdeauna năzuiește să împlinească aceste porunci, trăiește și crește în Dragostea Creatorului! Iar dragostea are puterea de a trece peste toate problemele vieții!

“Dacă noi trăim întotdeauna mulțumind și oferind, vom curăți trecutul nostru rău cu iubirea noastră!”

\* \* \*

Discipolul Îl întrebă pe Învățător:

“Unele credințe spun că omul este Divin, altele susțin că omul nu e nimic altceva decât cenușă, o grămadă de păcate. În ce ar trebui să credem?”

Învățătorul a luat o sămânță din pământ, a pus-o în palma Sa, le-a arătat-o discipolilor și le-a zis:

“Iată, aici este o sămânță dintr-un pom. Unii vor spune: va deveni un copac. Alții ar putea spune: nu este decât un fir de praf purtat de vânt. Cine are dreptate?”

“O sămânță are totul pentru a deveni un copac.

**Dar, până încolțește, face rădăcini și se transformă în totalitate dintr-un germen într-un pom, dintr-o posibilitate de existență într-o existență — până atunci, va rămâne doar un fir de praf dus de vânt...**

**“La fel este și cu omul. Poate deveni Divin nu numai pentru că sămânța Divinității este înăuntrul său, ci pentru că iubirea Divină a făcut rădăcini în el, a crescut și a devenit Copac transformând, astfel, întreaga natură a aceluia om.**

**“O sămânță poate crește transformându-se într-un pom. Tot așa și omul poate crește transformându-se în Dumnezeu! Fiecare are această posibilitate extraordinară!**

**“Dar nu e decât o posibilitate!”**

**\* \* \***

**Odată, noi discipoli îl întrebăm pe Învățător:**

**“Cum știm noi cu adevărat că, urmând învățăturile Tale, vom cunoaște Adevărul? Și de ce ar trebui să avem încredere în vorbele Tale?”**

**Învățătorul răspunde:**

**“Aici este miere din faguri. E dulce. Dar oricât de mult aș vorbi despre dulceața sa și indiferent cât de mult ați crede în vorbele Mele, nu vă va ajuta! Totuși, veți ajunge să știți că este dulce numai după ce ați gustat din ea!**

**“Așa este și în cazul Cunoașterii! Nu veți avea prea mult folos dacă voi Mă credeți orbește pe Mine sau pe altul, sau dacă respectați o carte care conține Cunoașterea, în loc să-L venerați pe Dumnezeu!**

**“Trebuie să aveți încredere în propria voastră experiență! Căci cuvintele vor rămâne cuvinte...”**

**“Să ne închipuim că cineva stă într-o cameră**

întunecoasă. Oricât de mult ar crede el în existența luminii, acest lucru nu poate face camera mai luminoasă.

“Dar dacă acel om, după ce a aflat că există lumină, începe să acționeze, el ar putea să reușească să aprindă focul în întuneric, așa cum cineva aprinde lumânarea noaptea. Și astfel, va putea să vadă ușa și să iasă din cameră.

“Numai acela care caută și merge [pe drumul Căii] va găsi ieșirea! Și numai acela va putea deschide poarta spre nemărginirea Luminii!”

“Dar ieri ne-ai spus că ceea ce ne va salva este credința. Iar azi ne spui că nu e nevoie să crezi. Ce să înțelegem?”

“Vorbeam despre acea credință care îmbină dragostea pentru Creator, încrederea în El și amintirea că El este întotdeauna lângă voi!

“Când știi că Tatăl cel iubitor și grijuliu este întotdeauna aici cu tine și cu fiecare dintre noi, și că El îți dă tot ce ai nevoie, iar tu Îi mulțumești pentru asta — aceasta este credința!

“Totul a fost făcut prin iubirea, Înțelepciunea și Puterea Lui! Și totul este sub controlul Lui! Iar când ceva nu merge așa cum vrei tu, există motive serioase pentru asta.

“Cunoașterea este fructul dragostei și al credinței. Sporește atunci când te străduiești și te porți așa cum trebuie!

“Dacă nu vedeți Lumina și totuși doriți să dobândiți viziunea superioară, atunci ar trebui să credeți și să munciți [pentru aceasta]! Credința este de mare ajutor pe această Cale! Căci dacă nu credeți că există Lumină, nu veți putea să vă aruncați lanțurile și să părăsiți întunericul!

**“Dar dacă voi credeți orbește, credința nu vă va vindeca. Numai muncind din greu cu voi înșivă ca suflet veți reuși să transformați întunericul în Lumină!**

**“Fără credință nu puteți fi de neclintit pe acest Drum! Totuși pentru a câștiga Înțelepciune, trebuie să treceți de la credință la Cunoaștere!**

**“Și numai după ce veți fi străbătut întreaga Cale, veți fi în stare să cunoașteți Adevărul! Acela care a cunoscut Lumina Creatorului nu va mai fi niciodată înfricoșat — va face eforturi pentru a deveni această Lumină și pentru a învăța să se cufunde în Ea!**

**“Dar acela care nu poate decât să se îndoiască și să-i fie frică, trebuie să aștepte. Nu i-a venit încă timpul să pornească în călătorie!**

**“Mai târziu, am să vă povestesc cum am trecut Eu Calea asta, ce am aflat și cum am ajuns la Unitate. Și acela, care năzuiește și este gata să facă eforturi, poate încerca să meargă pe urmele Mele!**

**“Există Scopul!**

**“Există Calea!**

**“Există Adevărul!**

**“Există Lumină pe Cale!**

**“Și totuși, fiecare trebuie să meargă singur pentru a ajunge la Unirea cu Dumnezeu!”**

# Simeon Noul Teolog<sup>1</sup>

## Parabola despre monahism și meditația tăcerii

*Învață-mă să nu plec de la Tine, Dumnezeuul meu!  
Dă-mi voie să-mi umplu trupul  
cu Lumina Ta Nepământească,  
așa încât Tu să fii mereu cu mine  
în viață și în moarte!  
Învață-mă Unitatea, o, Creatorul meu!*

Rugăciune spusă de Simeon

A fost odată un tânăr dintr-o familie bogată și nobilă. Studiase cu succes științele și toată lumea se aștepta ca el să aibă un viitor minunat la Curtea Imperială...

Însă dorința inimii lui era alta. El nu voia și nu căuta bogății! Și nici nu căuta faimă și onoruri! În schimb, adeseori, cugeta despre sensul vieții omenești, despre Dumnezeu și despre cum să înțeleagă misterul Divin al existenței.

El a cerut voie tatălui său să se retragă la o mănăstire pentru studii și pentru purificarea sufletului.

Tatăl s-a supărat foarte mult din cauza unei

---

<sup>1</sup> Această parabolă este autobiografică.

asemenea cerințe din partea fiului său și i-a spus:

**“Ești tânăr! Numai oamenii în vârstă se duc la mănăstire pentru a se ruga pentru iertarea relexor pe care le-au făcut! Renunță la ideea asta! Toate celelalte drumuri îți sunt deschise!”**

**Tânărul i-a răspuns:**

**“Dar de ce crezi, tată, că numai la bătrânețe, în pragul morții, are cineva nevoie să știe despre Dumnezeu și sensul vieții? Dar, dacă viața mea este sortită să fie scurtă și, astfel, nu voi mai avea timp să aflu de ce trăiesc?”**

**“Vreau să știu despre semnificația vieții, despre Dumnezeu și nu cum să-i fac plăcerea unui suzeran sau nobil, sau cum să ocup o funcție mai înaltă! Și nu vreau nici să-ți măresc averile de zece sau de o sută de ori!”**

**“Am văzut morți — tineri și bătrâni. Și aceeași soartă o vor avea toți aceia care sunt acum în viață! Iar dacă cineva nu știe de ce trăiește — ce răspuns va putea da acesta lui Dumnezeu când va veni vremea să moară?”**

**Cu toate acestea, tatăl său nu i-a dat voie să meargă la mănăstire. Tânărul i-a respectat dorința, dar nu a renunțat la a-L căuta pe Dumnezeu și sensul vieții omenești..**

**Odată, el s-a dus la un călugăr — starețul unei mănăstiri. Acesta era foarte respectat de oameni.**

**Starețul îl primi pe tânărul care i-a povestit despre dorința sa de a trăi o viață monahală și despre rezistența tatălui său.**

**Bătrânul înțelept se uită cu bunătate la tânăr și îi zise:**

**“De ce vrei să trăiești într-o mănăstire dacă nu ești ispitit de tentațiile pământești, ci ești atras de**

dragostea pentru Domnul? Trăind printre oameni, poți face aceleași lucruri pe care le-ai face într-o mănăstire!

“Cine este un călugăr adevărat? Nu este cel ce se ascunde de lume într-o chilie întunecoasă pentru a nu vedea sau auzi nimic!

“Sufletul se realizează în fața lui Dumnezeu, nu pentru că trăiește între pereții mănăstirii!

“Călugărul este acela care își dedică toate faptele și gândurile sale lui Dumnezeu și caută cu ardoare să-și curețe sufletul în fața Tatălui Ceresc!”

Atunci tânărul i-a cerut bătrânului călugăr să-l învețe cum să ducă o viață monahală în timp ce trăiește în lume:

“Spune-mi, cum ar trebui să trăiesc de acum încolo? La ce ar trebui să renunț și la ce ar trebui să năzuiesc?

Călugărul răspunse:

“Renunță la tot răul! Și pentru a înțelege ce este rău, îți poți întreba întotdeauna conștiința ta. Nu te înșeală niciodată!

“Renunță la lene și mânie!

“Renunță la limbuție și nu rosti niciun cuvânt în zadar! Înfrâneză-ți vorbirea prin tăcere!

“Nu jigni pe nimeni!

“Și nu te simți jignit!

“Iartă atunci când alții sunt nedrepti cu tine! Fii blând și cere iertare, mai ales, atunci când tu ești cel ce a greșit!

“Isus ne-a învățat să ne iubim aproapele! Încearcă să împlinești asta în viață.

“Asta este de ajuns pentru început.”

Dar tânărul a întrebat:

“Dar cum să mă rog? Călugării petrec fiecare zi

în fața Tatălui Ceresc spunând rugăciuni și, în felul acesta, ei primesc binecuvântarea divină!”

Călugărul a răspuns:

“Ei bine, dacă vrei să fii mereu cu Dumnezeu, te voi învăța o meditație a tăcerii pe care o poți practica tot timpul.

“Trebuie să înveți să rămâi în tăcere lăuntrică în inima ta spirituală! Și atunci, nu în fața vreunei icoane, ci chiar în inima ta spirituală, aprinde lumina dragostei pentru Tatăl tău Ceresc! Lasă *focul iubirii* să strălucească în liniștea interioară a inimii spirituale!

“Tot ceea ce faci, fă cu răbdare și cu sârguință! Și nu-ți întrerupe meditația tăcerii!”

Tânărul a început să facă ceea ce i-a spus călugărul. Și acest lucru nu s-a dovedit a fi prea ușor! Uneori el putea să vadă înlăuntrul său urme de iritare și mânie pe care nu le putea stăpâni în timp... Uneori, își da seama cât de prisos erau acele cuvinte spuse de el fără să gândească sau, pur și simplu, nepotrivite... Uneori se supăra când cineva era nedrept cu el... Uneori, își putea vedea propria lene sau uita de meditația sa...

Dar niciodată nu a încetat munca sa cu sine ca suflet. Și atât de atent și-a urmărit gândurile și faptele încât el s-a schimbat într-un timp scurt.

Meditația tăcerii lăuntrice radia de bucurie în inima sa, iar tânărul se străduia s-o mențină strălucind. Și de atunci, lumina aprinsă în sufletul său pentru Dumnezeu strălucea mereu!

Într-o zi s-a întors din nou la călugăr și i-a spus:

“Mă simt atât de bine datorită meditației tăcerii — e ca și cum Însuși Dumnezeu o veghează!”

Bătrânul îl întrebă: “De ce crezi tu că El nu

veghează? Dumnezeu vede și știe totul: fiecare gând și fiecare faptă a fiecăruia dintre noi! Chiar în clipa în care te-ai gândit la Dumnezeu, El este gata să te ajute cu un răspuns. Se întâmplă astfel, fiindcă El este întotdeauna peste tot! Iar meditația ta, a tăcerii interioare, Îi face plăcere pentru că nu vrei nimic pentru tine, ci dorești doar să aduci laude și mulțumiri Domnului!”

Iar tânărul s-a schimbat atât de mult într-un timp atât de scurt, încât tatăl său s-a înduplecat și i-a permis să se ducă la mănăstire la bătrânul înțelept pentru a învăța.

\* \* \*

Și astfel, bătrânul l-a învățat mai departe: “Ai învățat prima meditație a tăcerii — *meditația inimii!* Și acum te voi învăța a doua meditație a tăcerii interioare, care constă în *unirea sufletului cu Duhul Sfânt*”.

Bătrânul l-a invitat la biserică, unde razele soarelui intrau pe fereastră și îi spuse:

“Privește: lumina soarelui este la fel cu Lumina Sfântă care vine de la Tatăl!

“Trupul omului este un templu, iar Dumnezeu este Lumina! Așa că trebuie să-ți umpli propriul templu al sufletului tău cu Lumina Divină!

“Ce este Lumina asta? Care este natura Ei? Această Lumină este Dragoste. Vine de la Tatăl Ceresc. Iar locul pe unde pătrunde această Lumină a iubirii Tatălui este inima spirituală care a fost deschisă odată cu prima meditație a tăcerii lăuntrice”.

Și atunci, tânărul simți că această Lumină era

**Vie și că această Lumină era Revărsarea iubirii lui Dumnezeu!**

**Și în acea Lumină el a atins Marea Puritate!**

**Și, pentru un moment, el a devenit Una cu această Lumină!...**

**\* \* \***

**Trecuse mult timp de atunci. Tânărul încerca din greu să stăpânească a doua meditație a liniștii interioare. Dar el nu s-a putut umple din nou cu Duhul Sfânt până când nu și-a dat seama că numai aceia se pot uni cu Energia Dragostei lui Dumnezeu, care au devenit ei înșiși o astfel de iubire — delicată, curată și care oferă!**

**Se întâmplă astfel pentru că numai cei ce sunt la fel se pot uni unii cu alții!**

**\* \* \***

**Trăind în mănăstire tânărul a văzut că acolo se întâmplau aceleași lucruri ca în lumea mirenilor: mânie, dușmănie, trufie și invidie... A văzut la frații din mănăstire acele lucruri pe care le considera inacceptabile pentru un călugăr. De aceea mirarea lui sporea pe zi ce trecea.**

**Ca urmare, se duse la bătrânul înțelept pentru a-i cere sfatul: ce-ar trebui să facă pentru a evita sentimentul de condamnare a ceea ce vedea și cum ar trebui să se poarte cu ceilalți în acest caz.**

**Acesta îi răspunse:**

**“Cine este un călugăr? Este acela care se străduiește cu toate gândurile sale și cu tot sufletul său să-L cunoască pe Dumnezeu!**

**“Dar problema este că sufletul nu se poate elibera imediat de toate straturile dense care, în decursul multor ani, s-au atașat de el. Aceste învelișuri întunecă ochii și acoperă urechile sufletului, ascund rănilile și defectele sale și, cu greutatea lor, îl paralizează — acest lucru nu mai permite sufletului să vadă și să simtă Lumina Domnului!**

**“Nu este ușor să scapi de aceste straturi. De aceea sufletele nu pot fi curățite și vindecate repede!**

**“Acela care poate să vadă aceste straturi și defecte fără să condamne, poate fi un vindecător de suflete.**

**“Te voi numi pe tine ca stareț al mănăstirii în locul meu pentru că trebuie să plec curând...**

**“Ești tânăr, dar puritatea și sinceritatea în fața Tatălui Ceresc este mărturie că tu vei avea grijă de sufletele din această casă a Domnului mai bine decât alții! Poți să-i ajuți pe aceia care se străduiesc să se purifice ca suflete și să-L iubească pe Tatăl Ceresc!**

**“Dacă simți că poți îndepărta cel puțin un strat din cele care acoperă sufletul, că poți vindeca una din rănilile sale, sau îndrepta unul din defectele sale, fă aceasta în numele lui Dumnezeu!**

**“Învață oamenii din lume să trăiască în pace și iubire și să păzească poruncile lui Isus.**

**“Învață călugării să trăiască în fața lui Dumnezeu și să se perceapă ca suflete.**

**“Tu însuși vei dobândi înțelepciune —numai dacă ajungi să ajuți alți oameni să devină curați în fața lui Dumnezeu.**

**“Ar trebui să înveți să nu condamni, ci să trezești în sufletele lor dorința de a scăpa de vicii.**

**“Domnul îți va spune întotdeauna ce doctorie să**

prescrii fiecărui suflet!”

Apoi bătrânul călugăr tăcu...

Dar tânărul îndrăzni să întrebe:

“Mi-ai spus că există o a *treia meditație a tăcerii interioare...* Vorbește-mi, te rog, despre ea!”

“Vei cunoaște a *treia meditație* atunci când *vei renunța la tine...*”

\* \* \*

Bătrânul plecă.

Tânărul deveni starețul mănăstirii.

Din cauza responsabilității mari pe care o avea, el întreba întotdeauna pe Dumnezeu ce trebuie să facă. Și așa a început să audă sfaturile lui Dumnezeu și să vadă Lumina Divină!

Duhul Sfânt a început să curgă în trupul său, iar cuvintele și faptele sale au devenit pline de înțelepciune.

Din acel moment, a doua meditație a tăcerii deveni esența sa fiindcă Duhul Sfânt era în el, acționa și vorbea prin el.

\* \* \*

Și așa a trecut timpul... El ajuta multă lume să scape de învelișurile grele care înăbușeau sufletele, le învăluiau acoperindu-le în fața Luminii și care le înăbușea respirația... El a vindecat multe răni ale sufletelor și a învățat pe mulți cum să-și îndrepte defectele sufletelor lor.

... Între timp, tatăl său a murit și tânărul a moștenit toată averea lui.

Însă el nu a donat bogățiile tatălui său mănăstirii

**așa cum mulți călugări visau... Și nici nu a acoperit cu icoane, aur și pietre prețioase interiorul bisericii... În schimb, el a deschis o școală pentru copii, un spital și un adăpost pentru bătrânii singuri, fără familie...**

**Unii călugări au fost nemulțumiți de acest lucru. Acei călugări trăiau în mănăstire ca și cum ar fi fost în lume: căutau poziție și rang, luptau pentru favorurile oamenilor cu putere și cereau respect de la cei cu poziții mai joase decât ei... Dar ei nu încercau să se elibereze ca suflete de carapacea lor densă și de viciile lor teribile...**

**Ei au hotărât să-l dea afară pe stareț... Ei au scris un raport în care au afirmat că starețul lor a fost ispitit de spirite rele, pentru că a văzut Lumina Divină asemănătoare cu lumina soarelui, a auzit sfaturile Duhului Sfânt și a compus imnuri pentru El, având mințile pierdute!**

**În felul acesta a fost dat afară din mănăstire... Dezbrăcându-se de hainele sale de stareț, el a plecat neavând nimic altceva decât a doua meditație... pe care o stăpânea.**

**\* \* \***

**Pe când ieșea afară pe poarta mănăstirii — bătrân cu părul alb — oamenii îl întrebau: “Cine ești?”**

**Iar el răspundea: “Călugărul lui Dumnezeu.”**

**S-a dus pe țărmul mării și acolo a găsit undeva, într-un loc singuratic, o peșteră în munți unde a început să locuiască.**

**Acolo L-a văzut pe Dumnezeu!**

**Acolo L-a auzit pe Dumnezeu!**

Iar Dumnezeu era cu el mereu!  
Și călugărul lui Dumnezeu era numai cu  
Dumnezeu!

Iar atunci când nu a mai părăsit Lumina Duhului  
Sfânt, Tatăl Ceresc i-a deschis porțile Lăcașului Său!  
Iar sufletul său s-a îmbrăcat în hainele lui Cristos.

În acel moment el a cunoscut *a treia meditație a  
tăcerii*, pentru că nimic nu mai exista pentru el decât  
Dumnezeu! Numai Dumnezeu era Totul și peste tot!

Da, acum Dumnezeu locuia în călugăr și  
înfăptuia prin el tot ceea ce El avea nevoie...

Iar semnele iubirii lui Dumnezeu apărură în jurul  
călugărului...

Oamenii au început să-l numească Sfântul  
Călugăr. Și atât de mulți pelerini se adunaseră în jurul  
său încât au construit o nouă mănăstire lângă  
peștera lui.

Iar bătrânul înțelept nu le refuza niciodată sfatul  
și ajutorul său.

\* \* \*

Într-o zi, un tânăr a venit la el și l-a întrebat:

“Spune-mi, bătrâne înțelept, pentru ce ai trăit  
viața asta?”

Bătrânul i-a răspuns:

“La început am trăit pentru a cunoaște iubirea  
inimii.

“Apoi am trăit ca să ofer iubire oamenilor,  
pentru ca să-i învăț să iubească astfel încât ei să  
ajungă să învețe de la Creatorul nostru ce înseamnă  
*a avea grijă*.”

“Acum Domnul trăiește în mine și eu trăiesc în  
El. Iar ceea ce fac eu, este ceea ce El face.”

**Tânărul a spus:**

**“Învață-mă să trăiesc ca tine!”**

**Și bătrânul înțelept a început să-i vorbească  
despre prima meditație a tăcerii...**

# Yamamoto

## Parabola despre pictor

Era odată un pictor care avea talentul de a vedea și picta Frumusețea.

Acest har a uimit multă lume! Deși se uitau la același lucru la care se uita și pictorul, ei nu-i puteau remarca frumusețea... Nu o realizau până când pictorul nu transpunea ceea ce văzuse într-o imagine perfectă!

Pictorul era mărețul Maestru al Frumuseții. El atingea cu privirea sufletului ceea ce vedea și reda în picturile sale momente frumoase din Existența Eternă. Și apoi avea loc miracolul: Frumusețea, care înainte era imperceptibilă, devenea vizibilă pentru toți aceia care se uitau la pictura Maestrului!

\* \* \*

Odată, el a început să picteze portretul unei fetițe șterse și firave pe care nimeni nu o considerase vreodată frumoasă. Ea însăși se simțea intimidată și își pleca ochii din cauza subțiririi și delicateței ei, din cauza figurii ei fragile.

Oamenii ziceau: “E așa de urâtă și slabă... și tu vrei s-o pictezi!...”

Dar el nu a ascultat la cei ce vorbeau așa, ci a continuat să deseneze. Deodată, finețea, grația,

ovalul fin al feței sale și profunzimea privirii ochilor săi au apărut pe pânză, creând o imagine frumoasă.

Fata privea tabloul cu sufletul la gură: “Nu pot eu să fiu asta... Imaginea este atât de frumoasă!”...

“Sunt doar o oglindă!” — răspunse pictorul zâmbind. “Am dezvăluit doar frumusețea sufletului tău!

“Și acum ar trebui să trăiești fără să-l mai ascunzi de lume!”

\* \* \*

Într-o altă zi, el a văzut o bătrână — și începu să-i facă portretul. Și din nou oamenii se minunau ce găsisese el la această femeie în vârstă.

Dar artistul a pictat toate încrețiturile de pe mâinile ei, ca pe o cronică a vieții ei lungi și dificile, care povestea despre bunătatea și dragostea pentru copiii ei crescuți cu grijă din tot sufletul ei, despre nepoții ei hrăniți cu înțelepciunea ei profundă... Și raze luminoase au început să strălucească din ochii ei spre toată lumea din jur... Lumina acelor raze era ca un râu care izvora din bunătatea inimii sale.

Prin acest portret, dragostea, înțelepciunea și calmul povestea tuturor despre viața plină de bunătate și despre un suflet mare! Și mulți oameni au rămas nemișcați, plini de admirație, în fața acestei picturi! Iar ei au văzut esența unei vieți care nu a fost în zadar. Iar dragostea unui suflet frumos i-a îmbrățișat precum lumina blândă a unui amurg...

Pictorul a redat viața ei în așa fel încât oamenii se înclinau cu respect în fața acestei bătrâne...

\* \* \*

Apoi a pictat o dansatoare. Și în timp ce picta, dansatoarea și dansul au devenit una. Unduirile mâinilor, muzica și ochii dansatoarei puteau fi acum urmărite și auzite pe canava! Și oricine privea la acea pictură se putea percepe într-o dublă ipostază: de contemplator al tabloului și de dansator care, prin mișcările sale, închină un imn de dragoste lui Dumnezeu!

\* \* \*

Pictorul a desenat un strop de rouă pe un fir de iarbă:

Era doar un strop de apă strălucind în lumina soarelui. Dar acest strop părea să spună: "Sunt un strop în Imensitatea Iubirii! Frumusețea soarelui se oglindește în mine! Iar liniștea și frumusețea pământului strălucesc acum în mine ca într-o oglindă a iubirii mele!"

\* \* \*

Pictorul a ilustrat cu pensula sa încă un moment din Existența Eternă:

El a desenat soarele care își trimitea razele deasupra mării reflectându-se printre nori, păsările care veneau din depărtări spre locurile lor natale, țărnul mării acoperit de nisip auriu!... Pe aceeași pânză, erau îngemănate creația omului și a Creatorului! Eternitatea s-a dezvăluit într-o clipă de Frumusețe, iar Oceanul Infinit al Luminii lui Dumnezeu a luminat sufletele cu razele răsăritului de

**soare! În măreția acelei Frumuseți, s-au manifestat  
Trăsăturile Invizibile ale Creatorului Ei!**

**\* \* \***

**Acest pictor avea o percepție magică ceea ce îi  
permitea să-L vadă pe Creator în spatele Frumuseții  
create de EI!**

**Artistul avea darul de a împărtăși oamenilor  
talentul de a înțelege și de a iubi!**

# Radek Volynsky

## Parabola despre Marele Farmacist și Piatra Filozofală<sup>2</sup>

În vremurile de demult, cunoscute azi sub numele de Evul Mediu, în Europa existau legende despre un Bărbat nemuritor. Nimeni nu știa de unde apăruse și încotro mergea. Uneori El era sfătuitor al monarhilor; alteori apărea ca vindecător, iar din când în când, ideile Sale inspirau filozofi, poeți și artiști... Dar, toate acestea nu erau decât o manifestare exterioară a ceea ce era esențial care [continua să] rămână ascuns și enigmatic...

Chiar și acum, în vechile scrieri, pot fi găsite informații despre Prietenul lui Dumnezeu de la Care, după ce Îl întâlneau, oamenii ajungeau să cunoască Adevărul... Azi mulți cred că nu este decât o poveste, dar El a trăit cu adevărat secole întregi astfel încât înțelegerea, conștientizarea, iubirea, cunoașterea de sine și cunoașterea lui Dumnezeu să crească printre oameni.

---

<sup>2</sup> Această parabolă este autobiografică. Radek relatează propria sa ucenicie spirituală în timpul penultimei sale încarnări. Cu mai mult de un an în urmă, Radek ne-a spus că ar dori ca noi să scriem și să publicăm această relatare a sa. [6]

\* \* \*

Pe vremea aceea, trăia un băiat pe nume Henric. Era al unsprezecelea fiu al unui proprietar de abator. Frații săi mai mari își ajutau tatăl în timp ce Henric rămânea cu mama sa și o ajuta cu gospodăria casei.

Totuși veni și momentul când tatăl îi spuse lui Henric să înceapă să învețe meseria: să omoare animale și să le taie în bucăți de carne, piele și oase...

Henric s-a împotrivit spunând că el nu va ucide niciodată!

Tatăl l-a lovit peste față și a strigat:

“Dacă e vorba pe-așa, atunci nu vei mânca până când nu vei înțelege cât de grea e munca noastră și cât de greu este să câștigi banul!”

“Nu voi omorî chiar dacă ar fi să mor!” răspunse Henric.

Cearta a durat câteva zile, timp în care tatăl și-a îndreptat mânia spre mama lui care încerca să-și ocrotească fiul în toate felurile.

Atunci Henric a fugit de acasă.

\* \* \*

A mers dintr-un oraș într-altul până când a ajuns în capitală.

De multe ori nu putea să-și câștige bani de mâncare pentru că nimeni nu voia să-l angajeze fiind așa slăbit de foame...

Dar, într-o zi, un domn îmbrăcat în haine fine de catifea i-a cerut să-l ajute să care niște cărți cu coperti grele de aramă pentru o mică sumă de bani.

Henric a acceptat oferta cu bucurie.

Când au ajuns în dreptul casei aceluia domn, Henric citi firma: “Maestrul<sup>3</sup> Francisc — farmacist”.

După ce a intrat în casă, Maestrul Francisc avea de gând să-i plătească, dar nu a găsit mărunțiș în portofel. Atunci, a urcat scările lăsând portofelul, ca și cum ar fi fost din neatenție. Henric se uită la portofelul plin de monede de aur dar nu a putut fura.

Maestrul Francisc a revenit în scurt timp, s-a uitat cu bunătațe la Henric și, oferindu-i plata lui puțină dar muncită cinstit, spuse:

“Onestitatea este un început bun pentru o viața bună!

“Am nevoie de un băiat care să ducă medicamentele la clienți. Ai putea deveni asistentul și studentul meu...”

Și astfel Henric a rămas în casa Maestrului Francisc.

\* \* \*

Casa unde trăia acum nu era obișnuită. Regulile stabilite aici de Maestrul Francisc erau surprinzătoare la început, dar, treptat, au devenit obișnuite și chiar plăcute.

Prima regulă era *Curățenia*.

Aceasta însemna că nu numai podelele, mesele, rafturile și hainele trebuiau să fie curate, ci și hrana. Însemna că nimeni din casă nu trebuia să mănânce trupuri de animale ucise. Curățenia însemna, de asemenea, ca trupul să fie spălat în fiecare zi, iar emoțiile și gândurile trebuiau menținute curate. Maestrul Francisc obișnuia să spună: “Toată lumea

---

<sup>3</sup> Master.

trebuie să înceapă purificarea și transformarea lumii cu sine însuși!”

A doua regulă era *Munca*.

Fiecare dintre cei care trăiau în această casă avea îndatoririle sale care erau împlinite cu plăcere. Maestrul Francisc nu era de acord cu folosirea muncii servitorilor sau sclavilor. El obișnuia să spună:

“Sclavii sau servitorii muncesc numai pentru că sunt forțați s-o facă. Dimpotrivă, o persoană liberă muncește când vrea, înțelegând necesitatea muncii sale.

“Libertatea este câștigată numai atunci când cineva reușește să depășească sclavul din sine însuși”...

A treia regulă era *Liniștea*.

În casa Maestrului Francisc exista o atmosfera deosebită de liniște și calm care te făcea să aspiri la cunoașterea Existenței Adevărate în complexitatea Sa și să te percepi ca participant în Ea.

“Nu ar trebui să rostești cu voce tare toate gândurile care îți trec prin minte. Oprește-te din vorbit, cufundă-te în tăcere și, apoi, vei vedea că, de nouă ori din zece, vei rămâne tăcut!

“În acest caz, tot ceea ce vei spune va fi într-adevăr important și vei înceta să vorbești în zadar.

“Numai în aceste condiții cuvintele tale vor deveni parte din *elixirul vital* pentru alte suflete!” Astfel învăța Maestrul Francisc pe începători.

A patra regulă era *Studiul*.

Maestrul Francisc obișnuia să spună:

“Când cineva încetează să se dezvolte și să învețe lucruri noi, atunci acea persoană face un pas

spre moartea sa, pentru că viața sufletului în acest corp devine inutilă.

“Cunoștințele nu sunt atât de importante pe cât este de importantă abilitatea de a aplica aceste cunoștințe în viața de zi cu zi! Apoi, trebuie învățat cum să gândești folosind acele cunoștințe dobândite. Aceasta este cheia înțelepciunii.”

A cincea regulă era *lubirea*.

Iubirea i-a unit pe toți cei ce au trăit în această casă.

Și iubirea era aceea care sta la temelia metodelor pe care le creau pentru a vindeca oamenii.

Maestrul Francisc vorbea rar despre iubire, dar când vorbea, cuvintele lui rămâneau în amintire pentru multă vreme:

“Iubirea este o condiție necesară în dezvoltarea înțelepciunii. Înțelepciunea este imposibilă fără iubire sinceră, iubire care vine din inimă!

“Iubirea este ceea ce transformă o persoană obișnuită într-o Persoană Divină!”

\* \* \*

Lui Henric îi plăcea să studieze. Avea o memorie excelentă și o minte iscoditoare.

Și tot ceea ce Maestrul său îi recomanda să învețe — ca, de exemplu, Evangheliile — era plin de înțelepciune.

Maestrul Francisc îi explica:

“Pentru a vindeca oamenii, nu e suficient să știi anatomia corpului uman! Omul este un suflet, iar corpul nu este decât lăcașul său temporar! De aceea, pentru a vindeca un pacient, trebuie să ai cunoștințe nu numai despre minerale și ierburi medicinale,

despre funcțiile organelor și procesele care au loc în organism, dar și despre suflet.

“Poți învăța multe despre suflet și despre Dumnezeu din cuvintele lui Isus Cristos.”

“Dar cei ce nu au rangul de preot nu au voie să citească Biblia” — obiectă Henric.

“Să nu-ți fie frică! Frica nu este un profesor bun!

“Ceea ce sugerează frica, nu duce decât la servilism, răutate și dă naștere la viciul trădării!

“Nu asculta niciodată la acele gânduri care sunt șoptite de frică, lene sau mânie!

“Și încă o regulă importantă: nimeni nu trebuie să fie între om și Dumnezeu! Fiecare persoană este direct răspunzătoare în fața lui Dumnezeu pentru tot ceea ce face sau nu face în viața sa! Și fiecare, pe cont propriu, trebuie să învețe să-L simtă și să-L înțeleagă pe Dumnezeu!”

... În felul acesta, treptat, Maestrul Francisc l-a făcut pe Henric să realizeze ceea ce El numea *alchimia sufletului*:

“Alchimia adevărată este cunoașterea modului în care oamenii se pot îmbunătăți.

“Trebuie să învățăm să facem deosebirea, în noi înșine, între ceea ce este superior și inferior, între ușor și greu, între bine și rău.

“Viciile apasă sufletul cu *poveri* și nu-l lasă să iasă din stările joase, grosiere. Prin urmare, viciile sunt primele lucruri care trebuiesc eliminate.

“Doar acela care se instruiește în vederea unui autocontrol zilnic și constant, nu doar ocazional, se apropie de Perfecțiune!”

\* \* \*

Maestrul Francisc explica totul în felul său unic. Folosea exemple simple din viața de zi cu zi pentru lămuri marile adevăruri:

“Există *Legi* generale *ale Existenței* care au fost create de Dumnezeu. Fiecare dintre ele funcționează și determină cursul vieții pe Pământ și în întregul univers.

“Uite: piatra pe care o țin acum în mână va cădea atunci când eu nu o voi mai ține. Pot repeta acest lucru mereu și de fiecare dată rezultatul va fi același. Tot ce există pe suprafața Pământului sau deasupra lui este atras de planetă. Materia atrage materie. Aceasta este *Legea atracției*.

“Un fenomen asemănător există și în lumea sufletelor. Sufletele omenești (și nu numai acestea) sunt atrase unul către altul și sunt conectate prin *iubire*.

“De asemenea, Dumnezeu, Creatorul a tot ce există, își iubește copiii.

“În felul acesta, dacă noi Îl iubim pe Dumnezeu, atunci apare o forță uriașă de atracție. Puterea sa este superioară, mult mai puternică decât tot ce cunoști tu!

“Așa conduce Dumnezeu sufletele în Sine! Astfel lucrează *Legea iubirii!*

“Pot, de asemenea, să vorbesc despre legea urii. Dacă îți lovești piciorul de o piatră ascuțită și, din răzbunare, o lovești din nou, te vei răni încă odată. Astfel funcționează mecanismul răzbunării, urii și al mâniei...

“Deci, oricine va continua să se rănească, până când va înțelege și va accepta, datorită propriei dureri, *Legea iubirii*.

**“Dumnezeu nu pedepsește oamenii! Oamenii sunt cei ce se pedepsesc singuri, prin încălcarea *Legilor Existenței* stabilite de Dumnezeu!**

**“Dimpotrivă, acela care trăiește ținând seama de Legile lui Dumnezeu — *Legile Iubirii și ale armoniei* — este fericit în această viață și în existența viitoare.**

**“Dumnezeu nu a creat nimic rău. Omul este acela care folosește în scopuri rele lucrurile care au fost destinate binelui!**

**“Din această cauză el ajunge să-și transforme singur viața într-un iad! Iar, pe urmă, începe să se roage Creatorului: “Salvează-mă!” Nu este asta o absurditate?**

**“Îți voi spune o pildă despre doi oameni și pomul cunoașterii binelui și al răului.**

**“Acești doi oameni s-au apropiat de pom și fiecare a cules câte un măr.**

**“Primul om a mâncat mărul și l-a mulțumit lui Dumnezeu și pomului. Mai mult, a luat semințele aceluia măr și le-a plantat cu dragoste în grădina sa — iar din ele au crescut câțiva meri. În casa lui domnea armonia și el, împreună cu soția și copiii săi erau cu toții fericiți.**

**“Alt om, dimpotrivă, a hotărât că fructul era acru și l-a aruncat. Și, în mânia sa, a rupt o ramură din acest copac, a făcut un arc din ea și a început să ucidă animale... El nu își putea găsi fericirea din moment ce el însuși crea nefericire în viața sa!...**

**“Era singurul pom și toate fructele sale erau la fel! Totuși fiecare persoană poartă în sine însuși posibilitatea de a trăi în fericire sau în chin!”**

\* \* \*

Într-o zi, un om intrat alergând în casa Maestrului Francisc:

“Maestrul Francisc locuiește în casa asta? Am călătorit prin toată Italia și Franța căutându-L! Și, în sfârșit, L-am găsit!

“Permiteți-mi, domnule, să fiu discipolul dumneavoastră!” — spuse acesta îngenunchind în fața Maestrului. Apoi continuă să vorbească cu un glas sufocat de emoție:

“Vă... vă rog, nu mă refuzați! Ați găsit *piatra filozofală*! Puteți transforma plumbul în aur! Am citit multe tratate despre sublimare! Am realizat un mare succes! Aproape mi-am atins scopul! Dar încă mai am nevoie de acel ceva care face ca reacția aibă rezultatul așteptat...”

“De ce ai nevoie de toate astea? Cât aur vrei?” — îl întrebă Maestrul Francisc liniștit.

“Eu... eu voi avea atâta aur pe cât îmi doresc! Întotdeauna voi putea să fac aur! Voi fi bogat, adică — liber! Voi avea tot ce vreau, orice! Voi face tot ce vreau! Nicio femeie nu mă va mai respinge!...”

“Și ce vei face atunci când vei avea toate acestea: aur, putere și femei? Ești sigur că asta vrei cu adevărat? Poate că ai nevoie doar de o singură femeie — aceea pe care o vei iubi și care te va iubi. Poate, pentru fericirea ta, ai nevoie doar de o casă cu o grădină unde copiii tăi vor alerga.”

“Am venit aici să învăț! Am bani, pot să vă plătesc!...”

“Îți irosești viața cu acele lucruri de care nu ai nevoie!

“Ai primit deja lecția pe care aș putea să ți-o dau. Dacă o înveți — atunci vei fi fericit! Dacă nu...”

“Eu sunt farmacist, nu vrăjitor și prescriu medicamentul care vindecă atât sufletul cât și trupul.

“Iar tu ți-ai primit rețeta ta... Nu te pot ajuta mai mult.

“Henric, te rog să-l însoțești pe acest domn la ușă!”

\* \* \*

“Ce este *piatra filozofală*?” — întrebă Henric în timp ce închidea ușa în urma vizitatorului.

Maestrul Francisc răspunse:

“Oamenii care, uneori, își spun alchimiști, cred că există un element secret, “baza vieții” care permite cuiva să transforme totul. Ei o numesc *piatra filozofală*.

“Și mulți dintre ei, an după an, combină diferite elemente în eprubete pentru a crea *piatra filozofală* și pentru a reuși să transforme orice metal în aur.

“Dar adevărul este că etapele transformării unui suflet au fost ascunse în timpurile antice în spatele conversațiilor despre transmutarea elementelor. Iar cheia divină, *piatra filozofală* adevărată, este *iubirea* — iubirea ca esență a unei persoane, ca stare firească a unui suflet.

“... Tot ceea ce există în univers poate fi considerat viu.

“Dar plantele, animalele, oamenii și Dumnezeu au niveluri de conștientizare diferite.

“Da, există etape de dezvoltare pe care un suflet trebuie să le treacă pentru a învăța să înțeleagă și să fie conștient. După parcurgerea acestor etape, un suflet va fi capabil să pătrundă adânc în diferite niveluri ale vieții multidimensionale. Apoi, o astfel de

persoană va putea să-și cunoască Esența sa Divină și să atingă Unirea cu Dumnezeu!

“Iar când un asemenea suflet-persoană devine ca Dumnezeu, numim această Persoană, Cristos.

“Marea Armonie este posibilă! Secretul Său se află în om! Acolo [în om], ca într-un organism multidimensional, există energiile tuturor planurilor universului. Astfel, omul poate cunoaște toate acele straturi și poate deveni Una cu cel mai subtil dintre acestea!

“În același fel în care un fragment odinioară mic poate realiza prezența sa în Marele Întreg, omul, după ce a acumulat treptat, înăuntrul sufletului, toate planurile universului, devine Una cu întreaga Creație și cu Sursa ei — Creatorul.

“Creatorul este asemenea Oceanului de Lumină!

“Splendoarea Sa este precum strălucirea și măreția numeroșilor Sori care pătrund peste tot cu razele lor.

“El este Infinit, Nemuritor!

“Acesta este felul în care omul găsește *piatra filozofală* și Îl cunoaște pe Creator!”

\* \* \*

Maestrul Francisc echilibra cu pricepere faima cu anonimatul... El călătorea prin toată Europa cu mai mulți însoțitori... Apoi tovarășii săi de drum rămâneau undeva, într-un loc unde continuau să facă ceea ce învățaseră...

Și El — eluziv și imperceptibil — mergea mai departe căutând noi tovarăși. El ridica în liniște fiecare val de înțelepciune și Lumină Divină...

Odată El a spus:

**“Eu fac curățenie pe Pământ. Depun efortul de a transforma noroiul într-un sol bun și fertil... Și în acest pământ semăn semințele iubirii, Bunătății și ale marii Înțelepciuni. Apoi, cu Razele de Lumină, încurajez aceste semințe să încolțească și să crească.**

**“Da, am *piatra filozofală*! Ajut sufletele să atingă noi niveluri de înțelegere, astfel ca procesul de creștere să înceapă în ele.**

**“Cu toate acestea, pentru a readuce Cunoașterea Adevărată omenirii, noi toți, tu împreună cu Mine, trebuie să lucrăm mult.**

**“În orice caz, fiecare ar trebui să înceapă cu el însuși, pentru a deveni Sursa iubirii și a Luminii pe Pământ!”**

# Eagle<sup>4</sup>

## Parabola despre Inimă Înaripată<sup>5</sup>

Într-un trib de americani nativi ce trăia de generații într-o rezervație a fost născut un băiețel pe care l-au numit Inimă Înaripată. De ce așa? Pentru că răsăritul soarelui în acea zi avea o formă deosebită: norii cirus, luminați de soare, acopereau întregul cer ca niște aripi solare.

\* \* \*

Pe măsură ce creștea, băiatul se dovedea a fi mai mult decât un copil obișnuit. El avea trei mari calități: știa totul, vindeca și putea zbura.

Șeful tribului era foarte fericit pentru primele două daruri și le folosea adesea. Băiatului i se cerea părerea în diferite situații dificile, iar el le oferea răspunsuri clare; profețiile sale se adevereau întotdeauna. Dacă cineva din trib se îmbolnăvea,

---

<sup>4</sup> n.t. Eagle pronunțat ['i:gəl] înseamnă “Vultur” în română. *Eagle* este numele Maestrului Divin în tradiția nativilor americani. Conform tradiției lor “vulturul” este o pasăre sacră și, astfel, cuvântul apare cu o încărcătură metaforică, simbolică deosebită.

<sup>5</sup> Numele nativilor americani sunt descriptive. În varianta engleză numele a fost tradus Winged Heart care se pronunță [wiŋd hɑ:(r)t] (n.t.).

**Inimă Înaripată era chemat și, după Voia Marilor Șefi neîncarnați, bolnavul era vindecat.**

**Totuși băiatul era cel mai fericit atunci când zbura. În acele momente, el se simțea complet eliberat! Granițele rezervației nu-l mai îngrădeau și nu mai era limitat de gravitatea Pământului.**

**Era atât de simplu și frumos! Într-o bună zi, el a simțit răsăritul de soare în pieptul său. Atunci, și-a întins brațele în Aripi nesfârșite de Lumină care ieșeau din inima sa spirituală plină de strălucirea soarelui. Sub aceste Aripi, nu mai exista altceva decât un vast Ocean de Lumină, iar el putea să zboare!**

**Era liber să se ducă oriunde ar fi vrut!**

**\* \* \***

**Adeseori el mergea pe platou, care era un loc sacru al tribului lor pe vremea când poporul său era liber. Locul acesta a fost considerat sacru, deoarece era cel mai bun pentru a vorbi cu Marii Șefi. Aici, timp de secole, au fost luate cele mai importante hotărâri pentru trib.**

**Acum platoul aparținea oamenilor albi care nu-l foloseau pentru că nu era nimic de valoare pentru ei în acel loc. Numai din când în când, unii călători veneau acolo pentru a admira frumusețea peisajului care se vedea de la acea înălțime.**

**Lui Inimă Înaripată îi plăcea să vină aici pentru a medita. Putea să vadă Fețele Strălucitoare ale Marilor Șefi ai umanității și să Le vorbească...**

**Sau putea să admire soarele de dimineață ce se ridica la orizont și lumina munții cu strălucirea sa dătătoare de viață...**

... Sau putea să plutească în lumina soarelui, acolo unde numai vulturii zboară...

... Sau se scufunda în acele spații ale Luminii imateriale unde sufletul, eliberat de trupul său, devine Foc Divin. Și atunci, Puterea Nemărginitului Foc-Lumină devine propria ta esență...

\* \* \*

Multe lucruri a învățat Inimă Înaripată de la Marii Șefi!

Ei i-au spus despre etapele pe care sufletul trebuie să le stăpânească în timpul evoluției sale, în așa fel încât Conștiința Divină să se poată deschide acelui suflet iar sufletul să fie pregătit pentru Zborul Libertății.

De asemenea, Marii Șefi au deschis pentru Inimă Înaripată paginile istoriei Pământului. Acolo a văzut, într-o Lumină irizată, scenele care arătau venirea Mesagerilor lui Dumnezeu pe această planetă. Acei Mesageri veneau în vremuri diferite la diferiți oameni, aducându-le întotdeauna același Adevăr! Dar oamenii au pervertit acest Adevăr creând versiuni ale credinței după placul lor...

\* \* \*

Într-o bună zi, Marii Șefi s-au adunat pe platou și i-au spus lui Inimă Înaripată:

“E timpul să-ți începi munca pentru care ai fost încarnat pe Pământ. Trebuie să găsești și să inițiezi în cele ale Cunoașterii Superioare doisprezece oameni — femei și bărbați care vor continua să răspândească Marea Cunoaștere printre oameni.

**Aceia trebuie să fie suflete gata să primească această Cunoaștere. Printre ei vor fi și copii albi ai acestui pământ.**

**“Toți copiii sunt egali în fața Marii Puteri a lui Dumnezeu! Iar acum a venit timpul ca ei să primească Cunoașterea spirituală universală, adevărată. Toți oamenii trebuie să aibă propria experiență în fața Puterii Unite a lui Dumnezeu, căci o Particulă din această Putere trăiește în fiecare dintre ei!**

**“Această nouă eră s-a apropiat! A venit timpul să începi!**

**“Deci trebuie să găsești doisprezece oameni vrednici!”**

**“De ce atât de puțini?” — întrebă Inimă Înaripată.**

**“Puțini? Nu sunt puțini! Vei înțelege asta când vei începe să-i cauți!”**

**\* \* \***

**Inimă Înaripată hotărî să înceapă căutarea printre americanii nativi.**

**A vizitat multe triburi...**

**Resentimentul și ura pentru cotropitori încătușau mințile multora. Și era dificil să găsească pe cineva care voia să câștige Libertatea — nu prin recâștigarea pământurilor lor și prin răzbunare, ci prin dragoste pentru alții și prin transformarea de sine...**

**Totuși, în anumite triburi, oamenii încă își aminteau ceea ce strămoșii lor — copii liberi ai unui pământ liber — știau. Acești oameni erau curajoși și plini de pace. Nu se temeau de moarte și respectau**

viața. Trăiau în armonie cu natura. Nu considerau Lumea Spiritelor Divine ca fiind ficțiune. Erau întotdeauna gata să asculte cuvintele Marilor Șefi.

Inimă Înaripată spunea acestor oameni:

“Marii Șefi, Care nu păstrează tăcerea, mi-au spus să vin la cât mai multe triburi și să le reamintesc ceea ce Marii Șefi știu, dar oamenii au uitat!”

Americanii nativi l-au crezut cu ușurință. Au văzut că Inimă Înaripată putea zbura, știa totul și vindeca. El le aducea Marea Cunoaștere a strămoșilor lor.

Inimă Înaripată a găsit printre ei pe aceia care meritau inițierea în Cunoașterea Superioară.

\* \* \*

Timpul trecea... Inimă Înaripată începu să caute printre albi pe aceia care ar fi fost în stare să înțeleagă cunoștințele despre sensul vieții, despre Marii Șefi ai omenirii, despre libertate și despre Puterea Creatorului.

Dar întâmpina mari dificultăți.

Când Inimă Înaripată vorbea cu oamenii albi despre ceea ce știa despre Dumnezeu, aceștia nu-l credeau și adeseori îl alungau.

Iar când zbura, acei oameni se speriau de “imposibil” și începeau să tragă în el cu puștile lor....

Atunci când vindeca bolnavii, ei uitau imediat lucrurile importante despre care el vorbea și încercau să-i dea bani pentru că i-a făcut bine...

Dar dacă oamenii nu înțeleg cauzele bolilor lor, atunci fiecare generație care urmează va deveni din ce în ce mai bolnavă! Cauza oricărei boli constă în

**violarea armoniei între sufletul omului și Dumnezeu Care îi spune acestui suflet următoarele: “Ai o problemă și a venit timpul s-o rezolvi!”**

**Deci esența vindecării constă în a descoperi și înlătura cauza — și atunci efectul se va schimba de la sine!**

**Darul de a vindeca i-a permis lui Inimă Înaripată să ajute numai pe câțiva dintre oamenii albi să înțeleagă sensul vieții și al morții precum și Legile Puterii. Dar nu a putut găsi pe aceia care ar fi fost capabili să înțeleagă cunoștințe superioare.**

**\* \* \***

**Într-o zi, în timp ce era pe platou, Inimă Înaripată a văzut o fată albă care contempla răsăritul soarelui așa cum numai sufletele libere o făceau. O briză ușoară îi mângâia părul de aur. Se uita la soarele care se ridica, aflându-se într-o pace interioară adâncă. Ea îl contempla nu numai cu ochii trupului, ci și cu sufletul! Pur și simplu iubea acest soare, acest pământ, aceste păsări care zburau pe întinderea cerului...**

**Nu era nimic artificial în ea care să exclame: “O, ce frumos este!” după care să înceapă să gândească la altceva, de obicei nefolositor și fără substanță.**

**Această fată trăia în armonie cu frumusețea!**

**\* \* \***

**Soarele se înălțase. Fata îi zâmbi din nou și își îndreptă pașii spre oraș.**

**În acel moment Inimă Înaripată apără în fața ei, dar ea nu se sperie.**

**El i-a spus:**

**“Te-am văzut cum ai întâmpinat soarele, Ioana, iar acum vreau să vorbesc cu tine. Îmi dai voie?”**

**“Cum de știi numele meu?”**

**“Mi s-a dat darul de a cunoaște, a vindeca și de a zbura,” — răspunse Inimă Înaripată.**

**“Glumești? Oricum, dacă știi numele meu, spune-mi care este al tău?”**

**“Inimă Înaripată.”**

**Ioana a stat nemișcată câteva secunde ca și cum răsăritul de soare a îmbrățișat din nou ființa ei purtând-o deasupra marilor spații...**

**Ea își și-a întins mâna către Inimă Înaripată. Nu avea nicio teamă... Ea avea o încredere infinită în acest străin!**

**Ioana s-a uitat în ochii lui și a spus:**

**“Întotdeauna am visat la asta: să mă ridic de la pământ și să zbor!”**

**“Vrei să zbori cu mine?”**

**“Da!”**

**Inimă Înaripată a luat-o pe Ioana în brațele sale și au zburat...**

**\* \* \***

**“Suntem din nou pe pământ, dar mi se pare că eu continui să zbor în marea Luminii și că soarele încă strălucește în mine! Mi-ai dat aripile Luminii!” — exclamă Ioana.**

**“Aceasta este Lumina Divină! În Ea plutește și crește un suflet dezvoltat — văzând, iubind și cunoscând pe Acela Care a creat Pământul, oamenii și totul într-o varietate de lumi materiale.**

**Oamenii, de obicei, Îl numesc Dumnezeu,**

**Creatorul, sau Puterea Superioară. Și sunt acele Suflete Mari Care, la fel ca Isus, au realizat Unirea, Identitatea cu această Mare Putere! Și fiecare ar trebui să se străduiască pentru aceasta!**

**“Trebuie să spunem asta și altor oameni!**

**“Am nevoie de ajutorul tău!**

**“Oamenii tribului tău nu mă cred! Dar dacă ești cu mine, atunci vom găsi pe aceia care visează de asemenea la Libertate! Iar cei ce visează la Libertate au făcut deja primul lor pas spre Ea! Un vis al unei persoane poate determina cursul întregii sale vieți! Este necesar să aprindem Focul Divin — Focul Iubirii — în inima spirituală a omului! Și apoi trebuie doar să știm ce eforturi ar trebui să facă. Și în acest caz, inima poate deveni înaripată!**

**“Aceasta este Cunoașterea pe care trebuie să o dau omenirii — oamenilor li se oferă darul suprem: să învețe să IUBEASCĂ! Aceia care acceptă acest dar câștigă Libertatea de a zbura pe Aripile Inimii în Oceanul Iubirii unde A IUBI înseamnă A FI!**

**“Dacă oamenii învață să folosească acest dar — ei re-aduc armonia pe Pământ! Și ei vor fi în stare să vadă, să simtă și să înțeleagă Creatorul!**

**“Acela care și-a dezvoltat capacitatea de a IUBI va obține multe alte daruri ale Marii Puteri. Astfel oamenii vor fi capabili să cunoască, să vindece și să zboare!**

**“Când un suflet învață să fie o inimă înaripată, va câștiga mult! Va putea să afle tot ceea ce vrea să știe din “cartea existenței” deschisă în fața sa!**

**“Apoi va fi ușor pentru un asemenea suflet să identifice orice boală a trupului și să explice bolnavului cum să trateze acea boală.**

**“Și când un suflet obține abilitatea de a fi în**

**Unitate cu Marea Putere, va putea să zboare! Pentru a face aceasta, sufletul nu are nevoie decât de a-și ridica trupul!”**

**\* \* \***

**Soarele se înalță din ce în ce mai sus deasupra pământului. El luminează drumul acelor care vor oferi altora Cunoașterea despre sensul vieții noastre, despre Dumnezeu-Putere, despre Marii Șefi și despre cum să devină ca Ei...**

# Sarkar

## Parabola despre Fakir și Focul Divin<sup>6</sup>

Odată, într-un orășel, trăia o fată pe nume Rosita. Pentru ea, lumea întregă era plină de minuni frumoase și se mira cum cei din jurul ei nu puteau să vadă acest lucru!...

Pentru ea, stelele nu erau doar stele — un mare mister era ascuns în spatele lor, iar muzica lor liniștită se auzea în nemișcarea tăcută a nopții... Iar munții pentru ea erau ca niște tăblițe cu mesaje misterioase pe care oamenii nu le citiseră încă... Și râurile erau ca niște cântece vii ce uneau norii cu marea prin melodiile apelor lor... Și Soarele era cel mai mare făcător de minuni care transforma noaptea în zi, întunericul în lumină și indiferența în iubire!

\* \* \*

Odată Fakir a ajuns în acel oraș. El era un magician și vrăjitor de faimă mondială și întregul oraș era în fierbere!... Toată lumea vorbea numai despre Fakir! Toți vorbeau despre caii săi, îmbrăcămintea sa, suita lui, despre casa unde fusese

---

<sup>6</sup> Sarkar vorbește despre viața Sa anterioară și aceea a lui David Copperfield.

văzut și despre cuvintele pe care le-a spus... Și toată lumea se întreba cu fervoare ce minuni o să facă Fakir de data asta.

În saloanele nobilimii, în restaurante, cafenele, pieți și chiar în cocioabele săracilor, toți vorbeau despre cum era Fakir îmbrăcat, unde a mers, ce a spus, ce mânca și ce bea...

\* \* \*

Veni și ziua spectacolului. Scena era aranjată în piața principală unde fuseseră aduse scaunele pentru audiență. Până și ferestrele caselor erau deschise și pline de oameni.

A început muzica și Fakir a apărut pe scenă trecând printre rânduri. Toți au rămas nemișcați...

Fakir a făcut un semn cu mâna și torțele, ținute de gardieni tăcuți în robe albe, s-au aprins. Iar luminile de pe scenă s-au aprins toate odată!

Părea că aerul strălucea datorită unui Foc misterios și radiant. Totul în jur împreună cu spectatorii era cufundat în acea Strălucire transparentă!...

Fakir glumea și zâmbetele au înflorit în inimi! Râsetele răsunau ca niște clopoței în aer curat! Până și bătrânii se bucurau! Și multe femei în vârstă au lăsat melancolia lor de-o parte pentru un timp!

Rosita stătea liniștită și părea că se aștepta ca toate acestea să fie începutul unei noi vieți pentru ea...

\* \* \*

Fakir făcea minuni pe scenă, iar farmecul

poveștilor au prins viață! El părea că putea să adune toate glumele, râsul, bucuria și succesul din toate timpurile. Și el arunca aceste mănunchiuri de fericire, asemănătoare scânteilor de Foc, tuturor celor din audiență! Aceste scânteii se aprindeau în suflete și străluceau cu Focul auriu în inimile tuturor!

Fakir a invitat oameni dintre spectatori să vină pe scenă. Astfel, fiecare dintre ei a devenit participant și creator de miracole în acea noapte!

\* \* \*

Spectacolul continua...

Pe scenă s-a adus o cupă foarte mare.

Fakir a spus:

“Această cupă este goală. Dar pot aprinde cu ajutorul Focului toate dorințele voastre în El [foc] și tot ceea ce vă doriți se va întâmpla!”

Fakir a făcut un semn cu mâna și o flacără s-a aprins și s-a ridicat deasupra cupei goale.

El întrebă o fată: “Ce îți dorești?”

“Vreau un inel mic” — răspuse ea...

Fakir a luat dorința ei din flacără, iar fata s-a bucurat!

Fakir întrebă un băiat ce stătea în colț lângă scenă, îmbrăcat în haine murdare, rupte și vechi: “Tu ce vrei?”

“Vreau îmbrăcăminte la fel ca a ta. Și mai vreau și niște dulciuri... O! Am cerut două dorințe... Se poate?”

Toată lumea a râs și Fakir i-a răspuns:

“Ei bine, dacă ai greșit, atunci, spune-mi și a treia dorință!”

Băiatul se gândi pentru un timp și deodată

spuse:

“Fă ca Focul Tău să strălucească întotdeauna și să facă miracole!”

“Ei bine, prietene, atunci vino aici,” — spuse Fakir și invită băiatul pe scenă... Dintr-o dată totul s-a luminat și într-o clipă același băiat stătea pe scenă, dar era îmbrăcat cu o manta strălucitoare și cu turban pe cap... În plus, el ținea dulciuri în mână...

“Acum trebuie să devii magician și să faci miracole tu însuși!” — spuse Fakir.

Toată lumea a aplaudat...

“Acum dumneavoastră, domnule, spuneți-mi ce vă doriți” — întrebă Fakir.

Un spectator gras a venit din mulțime pe scenă: “Vreau un palat!”

Fakir strălucea de răs:

“Un palat? Aici? Acum? Nu te temi că te va strivi? Uite, un obiect imens făcut din piatră și aur va cădea din cer! Mai gândește-te! Ce șoptești acolo? Vrei să fii bogat? Ești foarte original!... Bogăția nu e ceva rău, dar problema este că vânătoria după avere îți poate umple întreaga viață cu vanitate și agitație! Acum cere altceva! Hai, încearcă! Uită de tine măcar pentru un moment! Gândește-te la ceva care să ne înveselească pe toți!”

Dar spectatorul cel gras s-a îmbufnat și a tăcut...

Apoi Fakir a scos din foc o bucată de hârtie pe care era desenat un palat! “Ia ceea ce vrei tu! Asta este ‘casa’ ta! Îți va folosi foarte mult când vei descoperi ceea ce este cu adevărat important să avem, și ceea ce nu valorează nici un ban.

Și pentru a-ți risipi îndoielile, ne vom uita, pentru confirmarea celor spuse, în această carte. O

fată pe care o voi invita aici va deschide această carte la întâmplare și va citi ce scrie acolo despre tine!”

Apoi Fakir o invită pe Rosita pe scenă. A legat-o la ochi cu o batistă de mătase și i-a cerut să citească o pagină din carte care explica următoarele:

“Aproape toată lumea poate citi cu ochii deschiși. Dar pentru a citi adevărul — cineva trebuie să-și deschidă ochii sufletului!”

Deodată Rosita a văzut câteva cuvinte în Focul radiant și le-a rostit cu voce tare: “Ceea ce este într-adevăr de valoare, este dragostea. Este frumoasă și gingașă!”

Încet, Fakir luă batista de la ochii fetei...

În timp ce o conducea la locul ei, el i-a spus liniștit: “Te caut de multă vreme! Este important pentru amândoi să vorbim! Tu ai putea să faci minuni!”

\* \* \*

Seara, Fakir o aștepta pe Rosita.

Gardieni tăcuți purtând turbane o conduseră la el.

El a întâmpinat-o, i-a spus să ia loc în fața focului și el însuși s-a așezat lângă ea.

Focul ardea în cămin lângă ei, iar focul iubirii în inimile lor! Peste tot, strălucea Focul Divin! Întreaga lume creată era plină de cel mai pur și mai transparent Foc Divin! Totul părea să se scufunde în El.

Fakir a spus:

“Există Magia Focului Sacru, Focul Iubirii Divine! Nu există nici prefăcătorie nici ipocrizie în El.

**Este baza vieții a tot ceea ce există.**

**“Oceanul Infinit Multidimensional este asemănător cu muzica, alcătuită dintr-o varietate de ‘sunete’ ale Focului și Luminii! Cu toate acestea, omul simte de obicei doar “sunetele joase”, adică un plan material dens.**

**“Da, există alte dimensiuni ale existenței care nu pot fi văzute cu ochii fizici, dar pot fi simțite de un suflet subtil.**

**“Există bucurie și tristețe, neliniște și pace... Și, ca suflet, le poți percepe pe fiecare dintre ele.**

**“În plus, ar trebui să știi și lucrul acesta: un suflet, când este rafinat, poate pătrunde cu ușurință în spațiile Luminii. Sufletul care este pur, puternic și plin de iubire se contopește cu Focul Divin!**

**IUBIREA este Baza tuturor lumilor; unește pe toți și totul în *Unul*.**

**“Focul Creativ este Dragostea Aceluia Care a creat această lume.**

**IUBIREA este Lumină. Este Viața și Manifestarea lui Dumnezeu!**

**“Omul este asemănător lui Dumnezeu! În ce? În capacitatea lui de a simți și de a percepe în sine, ca suflet, întreaga gamă de manifestări multidimensionale! De asemenea, omul este în stare să creeze!**

**“Omul nu este trup ci este un suflet a cărui predestinare este minunată! Omul are posibilități imense pentru cunoașterea Creatorului și a Creației, pentru a se cunoaște pe sine, precum și pentru transformarea sa până la desăvârșirea evoluției sale, până la Divinitate!**

**“Cu toate acestea, astăzi, oamenii de pe Pământ au uitat de posibilitățile lor mărețe care le-au fost**

oferite de Creator. Ei trăiesc percepându-se ca trupuri pe care le iubesc și le îngrijesc căutând numai încântarea acestor corpuri...

“Dar numai acea persoană care a cunoscut și a stăpânit IUBIREA este capabilă să contempleze Focul Divin!

“Tot ce vedem sau nu aici, trăind printre obiecte materiale este creat de Puterea acestui Foc!

“Toate aceste obiecte sunt asemenea umbrelor transparente produse de Focul Unic. Numai Creatorul este cu adevărat real! Numai Flacăra Lui strălucește ca Foc Creator în tot ceea ce există — de la stele până la cele mai mici particule nucleare!

“Și acela care cunoaște toate Legile Focului Creator și care este unit cu El prin sufletul său evoluat, poate crea și transforma aceste ‘umbre [transparente]’.

“Dumnezeu și-a manifestat Unitatea Universală — Identitatea Universală — prin El Însuși și de la El Însuși!

“Acum am să-ți dezvălui secretele Magiei Lui!

“Fiecare dintre noi este creator: creatorul a ceea ce este el acum. Fiecare își crează prezentul și viitorul său personal. Când cineva devine un suflet perfect, plin de iubire, când învață toate lecțiile Înțelepciunii și obține Puterea subtilă, atunci acesta va putea să facă minuni deosebite!

“Ceea ce fac pe scenă are o mare importanță. Se pot vedea în spectacolul meu toate posibilitățile sufletului, frumusețea iubirii și bucuria de a trăi. Iar aceia care sunt capabili de acest lucru, după ce au atins subtilitatea divină, vor putea să-l cunoască și pe Creator...”

Rosita a întrebat:

**“Și câtor oameni a dezvăluit magia ta acele taine ale existenței?”**

**Fakir a răspuns:**

**“Nu pentru mulți... Dar aceia care și-au dat seama că omul este suflet și că va continua să trăiască chiar și fără trup — acei oameni înțelepți ajung să facă diferența între ceea ce este cu adevărat important în viața lor și ceea ce este inutil, o pierdere de timp și energie.**

**“Omul poate trăi în diferite planuri ale existenței: în cele grosiere sau în cele rafinate. Viața trăită în rafinament generează fericire! Și există posibilitatea de a transmite stări subtile, frumoase și delicate de la un suflet la altul! Acest lucru se poate face, printre altele, cu ajutorul muzicii, dansului și spectacolelor de magie.**

**“Am nevoie de un ajutor și de un tovarăș, căci nu există o emoție mai mare care să trezească sufletele decât iubirea! Dragostea dintre oameni, când este pură, este asemănătoare cu iubirea Cerească!**

**“Și acum te-am găsit pe tine! Tu poți fi tovarășul meu și poți trezi alte suflete cu mine! Îți cer să împărtășești destinul și Serviciul meu, care dă oamenilor magia Marelui Foc! Spune-mi, vrei și tu să faci același lucru?”**

**“Da!”**

**\* \* \***

**Apoi a învățat-o arta rafinării și a dezvoltării sufletului, arta manifestării Focului Sacru, arta de a crea, de a vindeca și de a zbura!**

**... Cursul Dragostei Divine nu se oprește!**

**Marele Suflet a venit din nou pe Pământ! Rosita a mai venit odată pentru a-și arăta Dragostea pentru Dumnezeu și pentru a-L preamări.**

# Apostolul Matei

## Parabola despre corabia denumită *Mântuitorul* și Țara Făgăduinței

*Marinari ai Măreței Lumini — fiice și  
fii ai lui Dumnezeu,  
Un vânt bun să bată în velele voastre!  
Iar viețile să vi le trăiți pe creasta valului!  
De la Drumul Drept pe care Dumnezeu vi-l arată, să  
nu vă-ndepărtați!  
[Și] să găsiți Lăcașul Lui Etern și Strălucitor!*

Fragment din jurnalul Clarei, cadet pe mare

Valurile oceanului unduiau ușor...

O corabie, cu numele *Mântuitorul*, “zbură” peste vasta întindere a mării. Velele ei, în care bătea un vânt favorabil, o purtau, ca niște aripi albe, către aceia care aveau nevoie de ajutor.

\* \* \*

O fată cu părul fluturând în vânt alerga spre mare. Era urmărită. În depărtare, se vedeau deja nori de praf stârniți de călăreții înarmați.

Fata se numea Clara.

Și-a dat seama că nu exista nicio speranță de salvare. Urmăritorii o vor prinde — și dacă se va întâmpla așa va fi forțată să se mărite cu un ticălos cu care nu va putea niciodată să trăiască... Și atunci, nu-i mai rămânea nimic altceva decât să moară...

Marea se întindea în fața ei. Dar, deodată, a văzut un vas cu pânze lângă o dană. Numele lui era *Mântuitorul*. Speranța, care nu exista cu o clipă în urmă, dintr-odată a început să-i încălzească sufletul ca o rază de soare.

Clara a alergat într-o tavernă din apropiere și a cerut o cameră. Acolo și-a tăiat părul ei lung și frumos, s-a deghizat ca bărbat și s-a dus la acea navă care se pregătea să ridice ancora.

Oamenii înarmați o căutau deja în tavernă, strigând: “Ar trebui să fie pe undeva pe aici! Nu putea să fugă prea departe!”.

\* \* \*

Imediat ce Clara a ajuns pe punte, căpitanul a dat ordin de plecare și nava a pornit pe mare.

Căpitanul nu a întrebat-o nimic. Dar ea a simțit că ochii săi cu privirea calmă și atentă observaseră totul.

De aceea, Clara însăși s-a dus și i-a spus povestea ei.

“Să nu-ți fie teamă!” — i-a răspuns el. “Acest vas e protejat de Dumnezeu. Ai scăpat de primejdie!

“Dar când va veni timpul să accepți moartea, să nu-ți fie frică de ea pentru că nu înseamnă nimic — viața nu se sfârșește cu moartea trupului!

“Vom vorbi mai târziu despre asta...”

“Acum ți-ar face bine să te odihnești.

**“Poți sta aici cât dorești, sau poți să rămâi pe uscat unde vrei tu!”**

**\* \* \***

***Mântuitorul își continua drumul.***

**Clara admira din ce în ce mai mult viața acelor marinari. Căpitanul împreună cu echipajul său erau ca frații într-o familie iubitoare al cărui conducător era Dumnezeu. Și tot ce făceau și vorbeau era luminat de prezența și călăuzirea Sa invizibilă.**

**Ei salvau pe aceia care erau în pericol și în timp ce făceau aceasta, acționau atât de repede și rosteau cuvinte atât de neașteptate încât oamenii răului nu aveau timp să reacționeze și să-i oprească. De asemenea, era important ca echipajul să nu verse sânge niciodată: nu foloseau niciodată armele pe care le aveau cu ei...**

**... Uneori se opreau pe țărm. Atunci, căpitanul vorbea mult timp cu locuitorii despre Dumnezeu, despre credință și despre tot ce este bun...**

**Aceste conversații erau neobișnuite! Căpitanul, de exemplu, vorbea despre Isus într-un mod în care toți ascultătorii puteau vedea tot ce se întâmplase în acele vremuri ca și când ar fi văzut cu ochii lor și puteau auzi cuvintele lui Isus, ca și cum le-ar fi fost adresate direct lor...**

**Căpitanul a vorbit de asemenea și despre reînvierea lui Isus.**

**El vorbea întotdeauna ca și cum fiecare dintre ascultători era martorul acelor evenimente și chiar aici și acum trebuiau să facă o alegere: să accepte sau nu Învățăturile lui Cristos...**

**Oamenii ascultau într-o liniște adâncă...**

Iar căpitanul continua să povestească:

“În jurul lui Isus erau oameni care L-au urmat cu credință.

“Dar existau și aceia care nu-L credeau și-L batjocureau...

“Erau mulți necredincioși — atât atunci când a predicat cât și atunci când a reînviat...

“Nici predicile lui Dumnezeu și nici minunile nu pot vindeca lipsa credinței multor suflete perverse!

“Dar numai aceia care urmează Calea Sa se apropie din ce în ce mai mult de El!

“... Câți oameni repetă acum mereu: ‘Cred!’, dar nu urmează nici măcar puțin din Învățăturile Sale! Iar uneori, ei comit chiar și crime și amăgesc, folosind numele Lui ca acoperire!

“În schimb, spre deosebire de aceștia, există alții care împlinesc Învățăturile Lui. Ei încearcă să trăiască așa cum i-a învățat El. Și Isus rămâne în inimile lor!”

Mulți oameni care ascultau la ceea ce spunea căpitanul au încercat apoi să urmeze Învățăturile lui Dumnezeu în viața lor. Și o nouă viață a început pentru fiecare dintre ei! Și așa era, pentru că cel ce trăiește cu Dumnezeu în inimă, devine o altă persoană: o persoană transformată! Iar vechiul destin se schimbă în bine!

Uneori se întâmpla ca cineva să iasă din mulțimea ascultătorilor și să spună: “Ia-mă cu tine!”

Atunci căpitanul răspundea uneori: “Foarte bine! Urmează-ne!”

În acest fel primea echipajul *Mântuitorului* noi membri...

\* \* \*

Într-o zi, vasul a ancorat lângă o insulă mică.

Clara a văzut-o ca pe un paradis! Locul era acoperit cu flori în grădini pline de parfum, iar oamenii — cu fețele luminate de fericire — au venit să întâmpine pe noii veniți.

Căpitanul i-a spus Clarei:

“Acesta este pământul făgăduinței, un paradis pe planeta noastră. Poți rămâne să locuiești aici, dacă vrei. În acest loc trăiesc familiile multor membri ai echipajului meu. Și mulți dintre cei pe care i-am salvat au rămas aici.

“Această insulă era nelocuită când am descoperit-o. Nu aparține nimănui.

“O persoană care intră pe aceste pământuri depune un jurământ — acela de a trăi conform poruncilor de iubire pentru Dumnezeu, pentru vecini și pentru întreaga Creație.

“Și toți aceia care trăiesc astfel devin aici locuitori ai paradisului.

“Dar chiar și aceia care nu trăiesc aici, pe această insulă, ci unde răul și violența domnesc, pot deveni și ei locuitori ai paradisului!

“De aceea, este important să păstrăm, pur și simplu, acel jurământ care unește pe om cu Dumnezeu în dragoste reciprocă.

“Și ar trebui să încercăm să-i ajutăm pe oameni să înțeleagă faptul că întreaga noastră planetă se poate transforma în țara făgăduinței!

“Jurământul pe care l-am menționat este LEGĂMÂNTUL IUBIRII!

“... Nu oricine dorește poate deveni membru al echipajului *Mântuitorul*, deoarece nu a venit timpul pentru toți să renunțe la toate dorințele lumești și să

se transforme în Apostoli ai lui Dumnezeu. Dar, oricine poate deveni un locuitor al paradisului, pentru că oricine își poate dezvolta iubirea inimii!

“Fie ca oamenii să trăiască după Legile lui Dumnezeu, transformându-se în iubire și transmitând această stare peste tot în jurul lor! În acest fel, ei nu își vor trăi viața în zadar!

“Oricine va trăi conform Legilor IUBIRII va putea crea un nou spațiu al *pământului făgăduinței* în jurul său! Și dacă toți oamenii de pe Pământ ar face acest lucru, întreaga planetă s-ar transforma în *ținutul făgăduinței!*”

Clara a spus: “Paradisul creat de dumneavoastră pe această insulă este frumos! Dar vă rog să mă lăsați să fiu cadet pe *Mântuitorul* și împreună cu dumneavoastră să salvez pe alții! Permiteți-mi să împărtășesc destinul meu cu dumneavoastră!”.

“Bine, cadet Clara, mă poți urma!

“Vom ridica pânzele și vom merge din nou în călătorie pentru a salva oamenii de la iadul pe care îl poartă înlăuntrul lor și-l răspândesc în jur, făcând fapte nedrepte și rele!

“Vom trăi pentru a înmulți forțele Luminii și ale iubirii în această lume!” — răspunse căpitanul.

\* \* \*

Odată, cadetul Clara îl întrebă pe căpitan:

“Spuneți-mi, de ce salvăm atât de des pe săraci și sclavi, dar niciunul din aceia care dețin puterea în lumea asta nu vrea să fie salvat din iad?”

Căpitanul i-a răspuns:

“Aș salva cu bucurie regi și prințese! Dar ei nu realizează că au nevoie de salvare și că ei înșiși ar

putea salva chiar propriile lor țări!

“Este foarte greu să salvezi acei oameni care nu-și cunosc problemele!

“Este dificil să oferi un pahar de apă aceluia care nu vrea să bea!

“Numai aceia care sunt înfometaji sau însetaji sunt gata să mănânce sau să bea!

“În acel moment, oamenii nu ar trebui să trăiască numai pentru a-și hrăni trupurile, ci să tânjească după Lumină, Libertate și iubire!...

“Și în acest scop, călătorim pe [vasul] *Mântuitorul* — pentru ca să aducem în fiecare colț al Pământului măcar ceva din lumina cunoașterii... Aceasta este munca noastră!

“Doar acela care duce dragostea și cunoașterea lui Dumnezeu tuturor oamenilor, poate deveni asemenea lui Isus!”

\* \* \*

Când vremea era bună, serile sau diminețile, căpitanul vorbea cu echipajul său despre Cunoașterea Superioară și despre despre calea obținerii iubirii Divine.

El spunea:

“Există Calea Dreaptă care duce din paradis, sau *pământul făgăduinței*, la Lăcașul Creatorului. Totuși acest drum poate fi urmat numai de aceia care-L iubesc pe Tatăl Ceresc mai presus de orice!

“El este Necuprins și Infinit! El îmbrățișează cu iubirea Sa întreaga Creație!

“Și toți locuitorii Pământului sunt înconjuțați de Calmul Său și Lumina blândă a iubirii! Întotdeauna Tatăl Ceresc simte înăuntru Său pe fiecare dintre

noi.

“Pentru a deveni așa cum ne învață Dumnezeu, trebuie să învățăm să îmbrățișăm, cu lumina inimii noastre, tot ceea ce se vede. De asemenea, trebuie să învățăm să îmbrățișăm, să prețuim și să mângâiem cu blândețe toate ființele, cu iubirea noastră.

“Oceanul care poartă corabia noastră este asemănător cu Oceanul de Lumină Vie a Conștiinței Primordiale — sau Creatorul — Care este omniprezent și etern.

“Dragostea pentru El va ajuta pe oricine să învețe să îmbrățișeze acea Lumină Vie Divină! Și atunci, porțile spre Locuința Tatălui nostru Ceresc vor fi deschise!”

\* \* \*

Valurile oceanului se ridicau și se lăseau încet. *Mântuitorul* aluneca ușor cu toate pânzele îndreptate spre răsărit!

Corabia își urma calea printre continentele și insulele Pământului pentru a aduce oamenilor cunoștințele despre Dumnezeu și semnificația vieții lor pe Pământ!

Căpitanul a început să învețe cadetul cum să mențină cursul spre Lăcașul Creatorului...

# Epilog-Comentarii

## Thoth Atlantul – esența alchimiei divine

*Scris de  
Larisa Vavulina*

Transformând în sine înșiși întunericul în Lumină și răul în iubire — așa se apropie oamenii de Perfecțiune!...

În timpul acestui proces, treptat, prin luptă, folosind toate forțele sufletului, se dezvoltă *Elixirul Nemuririi, Diamantul Prețios, Floarea de Aur, Cheia pentru Tot ceea ce există în univers*. De fapt, toți acești termeni exprimă *Dragostea Divină*.

Sufletele sunt “topite” în “creuzetul” denumit planeta Pământ. Prin fierberea în același “cazan”, suflete mari și mici, drepte și păcătoase, sufletele plantelor, animalelor și ale oamenilor au aceeași șansă de a se purifica de “zgură”. Și totuși, numai oamenii pot face acest lucru în mod conștient.

În acest “creuzet” fierb patimile omenești: mânia, mândria, ura, lăcomia, gelozia, invidia, desfrâu și toate celelalte.

Prin durere, suferință, încercări și tentații, sufletul se separă de vicii, denumite “zgură”; “zgurile” sunt impurități dăunătoare, “reziduuri minerale”. Și după această separare rămâne doar

**Cristalul** transparent, a cărui însușire este iubirea Pură.

Iubirea se naște și crește în procesul de luptă și ardere! Dragostea maturizată în acest fel creează și hrănește, apoi, toată viața din univers. Și Ea întotdeauna câștigă!

... În plus, vreau să vorbesc despre un alt lucru important: întrepătrunderea și unirea conștiințelor. Conștiințele (sau sufletele) sunt energii. Abilitatea lor de a se îmbina și de a deveni un tot este o realitate obiectivă! Acest lucru este similar cu fenomenele fizice bine cunoscute și studiate ale difuziunii. Dar acest lucru va fi posibil, numai în situația în care caracteristicile calitative ale conștiinței sunt identice.

În sfera nematerială a Absolutului multidimensional, sensul corect de mișcare al conștiinței este îndreptat spre Centru care mai este denumit *Magnetul Universal*. Acesta este Inima Absolutului, este Creatorul.

În alte cuvinte, conștiințele progresează în evoluția lor prin rafinare, ceea ce le permite să se deplaseze de la straturile dense ale Absolutului la stratul cel mai rafinat.

Unirea finală a Conștiinței Primordiale cu fiecare suflet, care evoluează în mod corect, are loc în Lăcașul Creatorului. Aceasta este Legea obiectivă a vieții în univers, care poate fi numită *Legea gravitației universale (spirituale)*. Catalizatorul și acceleratorul acestui proces este iubirea — adică emoțiile iubirii pure, total lipsite de interese personale.

Însă dacă sufletele vor acționa împotriva principiului iubirii, dacă nu vor merge pe calea rafinării lor — ele, de asemenea, vor deveni una... dar cu straturile dense și grosiere ale Creației, unde pot

trăi chiar și până la sfârșitul unui Kalpa [perioadă de timp în Hinduism].

Cu toate acestea, dacă un suflet răspunde la chemarea Creatorului și se îndreaptă spre El cu întreaga sa ființă, dezvoltând iubire, rafinament și înțelepciune și, în același timp, dobândind putere, atunci un astfel de suflet își poate termina rapid evoluția personală, stabilindu-se în Lăcașul Creatorului prin Unirea cu El.

## **Autoreglare psihică și evoluție spirituală**

*Vladimir Antonov*

Mulți oameni din jurul nostru suferă din cauza bolilor, a eșecurilor personale în lumea materială... Ca rezultat, apare depresia, nevroza și alte tipuri de tulburări mintale. Mulți dintre ei devin alcoolici, dependenți de droguri, delincvenți sau se sinucid...

Există două motive principale [care generează această situație]: în primul rând, inabilitatea oamenilor de a înțelege semnificația vieții lor și, în al doilea rând, lipsa de cunoaștere a modului în care se pot schimba pentru a depăși cu succes dificultățile inevitabile cu care toți ne confruntăm trăind pe Pământ.

Am discutat în detaliu aspectul filozofic și religios al acestui subiect în cărțile noastre *Clasici ai filozofiei spirituale și Prezentul*, *Ecopsihologie*, și *Lecții în pădure*. Vă pot asigura că este imposibil ca cineva să reușească să-și stăpânească echilibrul psihic sau să ajungă la fericirea adevărată în viață,

fără a-L include pe Dumnezeu în propria sa concepție despre lume și fără a depune o muncă serioasă de transformare a sferei sale etice în conformitate cu ceea ce Dumnezeu așteaptă de la noi. Modul cel mai corect de a începe acest proces de transformare personală este prin a studia adevărata imagine a vieții în Absolut și prin a încerca să înțelegeți locul și sarcinile personale în acest Absolut. Numai în felul acesta, cineva poate ajunge complet convins că trebuie să depună eforturi pentru transformarea personală.

Din nefericire, mulți oameni crescuți într-un mediu ateist sau influențați de opinii false se dovedesc a fi incapabili să înțeleagă și să accepte adevărata cunoaștere despre existența lui Dumnezeu. Această cunoaștere nu implică practica de a cere ceva de la Dumnezeu sau de a căuta "mântuirea" prin anumite ritualuri, ci o activitate intensă și creativă dedicată perfecționării sinelui ca suflet (conștiință). Aceasta este lucrarea pe care Dumnezeu o așteaptă de la noi!

\* \* \*

Experiența noastră de a preda arta autoreglării psihice în Rusia, în acele vremuri când guvernarea Partidului Comunist și era interzis să se vorbească despre Dumnezeu, a demonstrat că în timpul acestor cursuri aproape toți elevii, fără sugestii din partea instructorului, au început să simtă prezența lui Dumnezeu și au început să se perceapă nu ca niște corpuri fizice, ci ca suflete încarnate în trupuri. Și apoi, destul de natural, au început o căutare conștientă a adevărilor filozofice religioase.

Pentru astfel de oameni scriu acum — scriu pentru aceia care au nevoie de prima dovadă și care abia atunci vor fi gata să accepte Adevărul: să nu accepte acest Adevăr ca pe o CREDINȚĂ ci ca pe CUNOAȘTERE.

Cu toate acestea, pentru a dobândi aceste această CUNOAȘTERE, trebuie să facem eforturi personale pentru a ne transforma noi înșine.

Să încercăm să ne schimbăm! Obiectivele noastre să fie, la început, existența armonioasă între oameni, o stare bună de sănătate și experiența fericirii adevărate!

Să începem cu acest lucru și să experimentăm acest lucru personal, aplicând acele cunoștințe, care deja au ajutat și au fost folositoare pentru mulți oameni!<sup>7</sup>

## ***Chakrele și autoreglarea psihică***

Unica manieră de a stăpâni arta autoreglării psihice este aceea de a deține controlul asupra funcțiilor chakrelor.<sup>8</sup>

Cunoștințe detaliate despre chakre, despre funcțiile lor și posibilitățile de a lucra cu ele sunt prezentate în cartea noastră intitulată *Ecopsihologie*. Acum mă voi referi pe scurt numai acele aspecte care au importanță pentru acest articol.

---

<sup>7</sup> Felul în care viețile oamenilor se schimbă datorită metodelor sugerate de noi este descris în cartea intitulată *Cum poate fi cunoscut Dumnezeu. Autobiografia unui om de știință care L-a studiat pe Dumnezeu*.

<sup>8</sup> Istoria acestei teme este descrisă în cartea *Cum poate fi cunoscut Dumnezeu. Autobiografia unui om de știință care L-a studiat pe Dumnezeu*.

... În total, există șapte chakre. Fiecare dintre noi le are în cap, gât și în trunchi.

Fiecare chakră este responsabilă, printre altele, pentru furnizarea de bioenergii acelor organe ale corpului care aparțin sferei de influență a acelei chakre. Dacă chakra este contaminată cu energii grosiere, aceasta poate duce la boli cronice ale organelor corespunzătoare. Astfel de boli se pot vindeca prin curățarea chakrei cu ajutorul metodelor descrise în cartea menționată mai sus.

Dar un aspect și mai important este că fiecare chakră participă la generarea anumitor stări psihice.

De exemplu, cele două chakre de la cap sunt responsabile pentru funcția intelectuală; chakra gâtului — pentru evaluarea emoțională a situațiilor percepute de noi; chakra toracică, datorită locului în care se află, coincide cu inima și plămânii și este responsabilă pentru generarea întregului spectru al emoțiilor iubirii; chakra părții superioare a abdomenului — pentru vigoare; chakra părții inferioare a abdomenului — pentru funcția reproductivă; și cea mai mică chakră, situată la nivelul coccisului și pubisului, pentru legătura cu energia lui Kundalini.

Este important de știut că chakra ajna, situată în centrul capului, este sursa multor dureri omenești. Chiar și numele ei în sanscrită înseamnă “ne-înțelept”, sau “prost” de-a dreptul.

Această chakră, ca și celelalte, este necesară și trebuie curățită și dezvoltată. Totuși nu trebuie să-i permitem să domine pentru că va genera emoții egocentrice, transformând omul într-o persoană egocentrică.

Asemenea oameni sunt egoiști, geloși, irascibili

sau nervoși... Unii dintre ei, după ce au fost ruinați, ajung neurastenici care sunt mereu nemulțumiți, bețivi, sau se sinucid.

La fel cum câinii furioși își protejează adăpostul, lătrând la toată lumea — tot așa și acești oameni își protejează egoul, provocând mereu conflicte cu ceilalți. Ei percep acest mod de comportament ca fiind standard; ei cred că toți oamenii se poartă astfel și că esența vieții constă în lupta reciprocă între ego-urile individuale. Ei chiar pot justifica un astfel de mod de viață cu motto-ul “lupta pentru existență”...

Dacă o astfel de predominare a chakrei ajna este însoțită de hiperactivitatea chakrei din partea superioară a abdomenului, atunci se formează un nou profil psihologic — tipul “ajnic-manipuric”<sup>9</sup>. Acest fel de tip psihologic poate fi observat cel mai clar la oamenii care sunt mereu iritați, agresivi și nemulțumiți de tot și de toate. În plus, ei sunt primitivi și agresivi. Una dintre caracteristicile lor este înclinația de a bea mult alcool. În felul acesta își “calmează nervii”. Cei care aparțin acestui tip psihologic sunt cei mai înclinați să comită tot felul de crime egoiste și acțiuni agresive împotriva altor persoane, adesea din cauza beției.

### ***Profil psihologic de tip anahatic***

Nu voi continua să descriu alte tipuri psihologice, deoarece am discutat acest subiect în detaliu în cartea intitulată *Ecopsihologie*. Aș vrea să menționez că există un profil psihologic opus celui

---

<sup>9</sup> Tip psihologic.

descriș mai sus — profilul psihologic de tip anahatic. Oamenii aparținând acestei categorii sunt comori în societatea umană! Sunt sufletele cele mai promițătoare din punctul de vedere al evoluției!

Și deși suferă din cauza atacurilor primitivilor agresivi, ei sunt aceia care au intrat deja pe Calea spirituală. Poate că ei doar stau pe această Cale, deși cel mai bine este ca ei să avanseze pe acest drum.

... Dumnezeu este iubire; acest adevăr a fost predicat de Isus Cristos și de toți ceilalți Învățători Divini.

Apropierea de Dumnezeu, ceea ce este visul multor credincioși, se poate realiza numai prin a deveni treptat asemănători Lui, în ceea ce privește dragostea.

Cunoștințele despre chakre ne explică modul în care ne putem dezvolta în noi înșine această calitate esențială a lui Dumnezeu. Ideea este că stările emoționale, precum dragostea gingașă, grija, admirația și respectul pentru înțelepciune, iubirea pentru Creator, se nasc și se mențin într-o zonă emoțională specială a organismului denumită chakra anahata. În această chakră se formează o parte specială a conștiinței, numită *inima spirituală*, care continuă să crească.

Doar dacă ne dezvoltăm ca o inimă spirituală, putem obține puterea spirituală adevărată și ne putem apropia de cunoașterea directă a Creatorului și de Unirea cu El!

Și, a propos, acesta este răspunsul la o întrebare care se pune adesea: oare este bine să ai chakra anahata dezvoltată, în timp ce ești atacat de oameni rău voitori și primitivi? Nu e mai bine să-ți dezvolti o forță grosieră, prin folosirea metodelor

magiei negre sau ale tipurilor de sport în care, de obicei, reușesc cei mai duri și mai agresivi?”

Pot răspunde că fiecare are un drept, dat de Dumnezeu, să facă alegerea. Cu toate acestea, ar trebui să reflectăm mai întâi asupra consecințelor acestei alegeri, întrucât destinul celor care păstrează sau chiar dezvoltă în sine o asemenea stare grosieră este iadul!

Dimpotrivă, perspectiva celor ce se dezvoltă ca inimi spirituale, ca iubire, este paradisul sau chiar locuri mai înalte!

Ideea este că, după moartea trupului, rămânem în acele stări ale conștiinței cu care ne-am obișnuit în timpul vieții din corp.

Cei care s-au obișnuit cu diferitele manifestări ale răutății vor continua să trăiască în aceste stări emoționale printre alte suflete asemănătoare cu ele. Acesta este iadul. Apropo, nu ar fi oportun să ne revizuiam atitudinea față de acele tipuri de sport în care astfel de calități sunt încurajate și dezvoltate în mod intenționat? Sunt sigur că sportul ar trebui să preamărească mai degrabă Frumusețea decât confruntarea, agresivitatea, violența și cruzimea!

Cei obișnuiți să trăiască în stări de iubire afectuoasă și plină de grijă vor continua, de asemenea, să trăiască în aceste stări printre alți oameni asemănători cu ei. Acesta este paradisul.

Nu se ajunge în paradis sau iad nici datorită apartenenței la o anumită organizație religioasă și nici datorită unor fapte, ci ca urmare a progresului evolutiv corect sau incorect al sufletului — adică spre apropierea sau îndepărtarea de Creator.

Orice persoană rezonabilă înțelege cu ușurință acest lucru...

\* \* \*

Deci, ce trebuie să facem dacă apreciem principiul iubirii și credem în existența lui Dumnezeu, dar nu vrem să fim slabi?

Răspunsul la această întrebare trebuie să vă fie clar acum: trebuie să ne străduim să ne apropiem mai mult de Creator, crescând și dezvoltându-ne din ce în ce mai mult ca inimi spirituale. În acest fel, dobândim adevărata putere spirituală și invulnerabilitate în relațiile cu ființele încarnate și neîncarnate ale iadului.

Da, un suflet încarnat are capacitatea de a se transforma nu numai calitativ, eliminând anumite calități și dezvoltând altele, dar și cantitativ, crescând ca inimă spirituală. Fiecare dintre noi are posibilitatea să se dezvolte ca o inimă spirituală — mai întâi în pieptul propriului corp material, apoi în afara acestuia până la dimensiuni de câțiva metri, apoi kilometri, apoi de mii de kilometri... Și după ce a ajuns la o asemenea dimensiune și după ce a cunoscut multe alte lucruri utile, sufletul se poate uni cu Creatorul, îmbogățindu-L.

Sensul vieții noastre constă în a ne dezvolta până când devenim vrednici de a ne apropia de Lăcașul Creatorului în universul multidimensional și de a ne uni cu El. Cu toate acestea, El primește în El Însuși numai pe aceia care au devenit iubire așa cum este El. Nu există nici o altă posibilitate de a-L cunoaște.

Și ce se va întâmpla cu noi dacă vom începe să ne transformăm în acest fel? Ce schimbări se vor produce în noi destul de curând?

Primul și cel mai important lucru este că vom deveni capabili de simțăminte, experimentând starea

iubirii. Și nu va fi doar o scurtă perioadă de înălțare emoțională, ci o stare stabilă de bunăvoință și calm. Emoțiile neplăcute de neliniște, ură, iritare, frică, invidie, nerăbdare vor dispărea. Bolile cauzate de aceste sau alte emoții negative dominante vor fi vindecate. Câmpul energetic al organismului se va schimba și el: va fi plăcut pentru alți oameni să comunice cu noi; ne vom îmbunătăți relațiile cu acei oameni care nu au fost prietenii noștri și vom găsi noi prieteni sinceri. Având o adevărată experiență spirituală, vom avea cunoștințe pe care le putem împărtăși altora. În acest fel, vom găsi tovarăși în căutarea noastră spirituală.

Și apoi, în curând, vom avea noi Prieteni: Spirite Sfinte, Reprezentanți ai Creatorului, Care vor fi Ghizii noștri Spirituali și Învățători.

Astfel, Dumnezeu ca Realitate Vie și nu ca un simplu simbol sau obiect de credință instabilă, intră în viața noastră de zi cu zi și devine Adevăratul Tată-Mamă, Prieten și Preaiubit Învățător.

### ***Cum să obținem acest lucru în mod practic?***

Există moduri naturale de a dezvolta iubirea inimii în noi înșine.

Acestea sunt, în primul rând, toate acele lucruri pozitive care au legătură cu sfera reproducerii, de exemplu, sexualitate altruistă, plină de tandrețe și plină de grijă precum și grija pentru copii.

În plus, putem face acest lucru prin armonizarea emoțională cu frumusețea rafinată: frumusețea fenomenelor naturale și frumusețea corpurilor armonioase ale oamenilor.

Cu toate acestea, există și metode auxiliare

pentru curățirea și dezvoltarea structurilor energetice corespunzătoare ale organismului — chakrele și câteva dintre meridiane cele mai importante. Folosirea acestor metode permite o accelerare semnificativă atât a autoreglementării psihice, cât și a creșterii spirituale în general. Înțelegem acum că este vorba, în primul rând, despre chakra anahata și inima spirituală care crește în ea.

Este important să subliniem că putem progresa mai rapid dacă facem această lucrare spirituală în mijlocul naturii și chiar în locuri speciale numite *locuri de putere* (le-am descris în cărțile noastre menționate mai sus).

... Acum, voi explica modul în care trebuie începută această lucrare cu sine însuși, adică felul în care se poate învăța separarea de corpul material — desigur, nu pentru totdeauna, ci pe durata antrenamentului meditativ.

Singurul mod corect de a face aceasta este prin a ieși, ca inimă spirituală evoluată, din chakra anahata.

Când stăpânim acest lucru, devenim convinși că nu suntem trupuri! Suntem suflete, conștiințe, energii care sunt conștiente de sine și capabile să se perceapă nu numai în corpuri, ci și în afara lor!

Atunci, frica de moarte a trupului dispare, din moment ce putem exista cu ușurință fără corpurile noastre!

Din acel moment, putem continua studiile noastre spirituale ca niște conștiințe libere care explorează Absolutul multidimensional sub îndrumarea Maeștrilor Divini sau a Spiritelor Sfinte. Principala lor sarcină este să ne aducă în Lăcașul Creatorului.

**Este foarte important ca toată lumea să înțeleagă că nimeni nu este doar un corp material! Din păcate, chiar și acei oameni care se consideră credincioși nu realizează acest lucru!**

**Permiteți-mi să menționez că chiar în traducerea Noului Testament în limba rusă (și probabil și în alte limbi) există expresii precum “sufletul meu”, “sufletul tău”. Am auzit chiar și expresia ridicolă precum “a-și pierde sufletul”...**

**Dar sufletul este ceea ce omul este!**

**Chiar și interpretarea binecunoscută a semnalului internațional SOS (“salvați sufletele noastre”) este absurdă, pentru că implică chemarea de a salva trupurile, nu sufletele!**

**Sufletele trebuie salvate într-un mod complet diferit: prin explicarea adevărilor religioase și filozofice și prin învățarea metodelor de auto-dezvoltare spirituală!**

**Nu are niciun sens să plângem pentru cei ce au decedat din moment ce ei trăiesc! Numai locuințele lor “temporare”, trupurile, au murit!**

**În mod asemănător, nu are nici un sens să se ne agățăm de viața propriului trup atunci când vine moartea.**

**Altceva este mult mai important: cum am trăit și în ce măsură am reușit să realizez scopul vieții mele în acest trup în fața lui Dumnezeu?**

**Ca urmare, să ne grăbim să devenim mai buni! Acum știți cum să procedați!**

**Să începem să muncim și Dumnezeu ne va ajuta sigur căci El este personal interesat și vrea acest lucru de la noi, cel mai mult!**

# Literatură recomandată

1. Antonov V.V. — The New Upanishad: Structure and Cognition of the Absolute. Bancroft, “New Atlanteans”, 2008.
2. Antonov V.V. — Sexology: Development and Regulation of the Reproductive Function. Bancroft, “New Atlanteans”, 2009.
3. Antonov V.V. — How God Can Be Cognized. Autobiography of a Scientist Who Studied God. Bancroft, “New Atlanteans”, 2009.
4. Antonov V.V. (ed.) — How God Can Be Cognized. Book 2. Autobiographies of God’s Disciples. Bancroft, “New Atlanteans”, 2008 (*în limba rusă*).
5. Antonov V.V. (ed.) — Spiritual Work with Children. “New Atlanteans”, 2008.
6. Antonov V.V. (ed.) — Classics of Spiritual Philosophy and the Present. Bancroft, “New Atlanteans”, 2008.
7. Antonov V.V. — Ecopsychology. Bancroft, “New Atlanteans”, 2008.
8. Antonov V.V. (ed.) — Forest Lectures on the Highest Yoga. Bancroft, “New Atlanteans”, 2008.
9. Antonov V.V. — The Bhagavad Gita with Commentaries. “New Atlanteans”, 2008.
10. Antonov V.V. (ed.) — Tao Te Ching. Bancroft, “New Atlanteans”, 2008.
11. Antonov V.V. — Spiritual Heart — Religion of Unity. Bancroft, “New Atlanteans”, 2008.
12. Zubkova A.B. — Story about Princess Nesmeyana and Ivan. Bancroft, “New Atlanteans”, 2012.
13. Teplyy A.B. (comp.) — Book of the Warrior of Spirit. Bancroft, “New Atlanteans”, 2012.

### ***Filmele noastre video:***

1. Immersion into Harmony of Nature. The Way to Paradise. (Slideshow), 90 minute (CD or DVD).
2. Spiritual Heart. 70 minute ( DVD).
3. Sattva (Harmony, Purity). 60 minute (on DVD).
4. Sattva of Mists. 75 minute (DVD).
5. Sattva of Spring. 90 minute (DVD).
6. Art of Being Happy. 42 minute (DVD).
7. Keys to the Secrets of Life. Achievement of Immortality. 38 minute (DVD).
8. Bhakti Yoga. 47 minute (DVD).
9. Kriya Yoga. 40 minute (DVD).
10. Ecopsychology. 60 minute (DVD).
11. Yoga of Krishna. 80 minute (DVD).
12. Yoga of Buddhism. 130 minute (DVD).
13. Taoist Yoga. 91 minute (DVD).
14. Ashtanga Yoga. 60 minute (DVD).
15. Agni Yoga. 76 minute (DVD).
16. Yoga of Sathya Sai Baba. 100 minute (DVD).
17. Yoga of Pythagoras. 75 minute (DVD).
18. Psychical Self-Regulation. 112 minute (DVD).

**Puteți comanda cărțile noastre la Lulu e-store:**

**<http://lulu.com/spotlight/spiritualheart>**

**Și pe Amazon:**

**<http://astore.amazon.com/spiritual-art-20>**

**Filmele noastre video, screensavers, calendare, etc. pot fi încărcate gratis pe site-ul:  
[www.spiritual-art.info](http://www.spiritual-art.info)**

**Veți găsi la [www.swami-center.org](http://www.swami-center.org) cărțile noastre, galerii de fotografii și alte materiale traduse în diferite limbi.**

***Alte site-uri ale noastre:***

**[www.philosophy-of-religion.org.ua](http://www.philosophy-of-religion.org.ua)**

**[www.teachings-of-jesus-christ.org](http://www.teachings-of-jesus-christ.org)**

**[www.pythagoras.name](http://www.pythagoras.name)**

**[www.atlantis-and-atlanteans.org](http://www.atlantis-and-atlanteans.org)**

**[www.path-to-tao.info](http://www.path-to-tao.info)**

**[www.new-ecopsychology.org](http://www.new-ecopsychology.org)**

**[www.encyclopedia-of-religion.org](http://www.encyclopedia-of-religion.org)**

**[www.meaning-of-life.tv](http://www.meaning-of-life.tv)**

**[www.highest-yoga.info](http://www.highest-yoga.info)**